

Sermons By William Marrion Branham

“... in the days of the voice ...” Rev. 10:7

ԻՆՉՊԵՍ ԿԱՐՈՂ ԵՄ ՀԱՂԹԵԼ
Ջեֆերսոնվիլ, Ինդիանա, ԱՄՆ
Օգոստոսի 25, 1963 թ. առավոտ

Introduction

The remarkable ministry of William Branham was the response of the Holy Spirit to the prophecies of the Scriptures in Malachi 4:5,6, Luke 17:30, and Revelations 10:7. This worldwide ministry has been the culmination of many other Bible prophecies, and a continuation of the working of God by His Spirit at this End time. This ministry was spoken of in the Scriptures, to prepare the people for the Second Coming of Jesus Christ.

We pray that the printed Word will become written in your heart as you prayerfully read this message.

While every effort has been made to provide an accurate unabridged transcription, the English audio files are the best representation of the sermons spoken by Bro Branham.

Audio and transcribed versions of over 1,100 sermons preached by William Branham are available for free downloading and printing in many languages at:

www.messagehub.info

This work may be copied and distributed as long as it is copied entirely, not modified, and distributed free of charge.

Նրան» ---Ծան. Խմբ.): Պարզապես նվիրվեք խորությամբ, անկեղծորեն, ողջ սրտով: Ի՞նչ կլինեք, եթե սա լինեք աղոթելու ձեր վերջին հնարավորությունը: Կարող էր այդպես լինել: Հուսով եմ, որ չի լինի: Հիմա վստահ եղեք, իսկապես վստահ: Հիշեք, որ մի օր դուռը փակվելու է և ամեն բան վերջանալու: *«Խնդրեք և կատանաք»:*

¹⁹⁸ (Բրանհամ եղբայրը սկսում է կամաց երգել կրկներգը ---Ծան. Խմբ.): Հիշեք այն բոլոր փառավոր բաները, որ Նա ձեզ նվիրել է, այն ամենը, ինչ Նա... «Հավատում եմ, Տեր, հավատում եմ, որ Դու իմ Հաղթողն ես: Ես քայլում եմ Քեզ հետ, Տեր: Ես ուզում եմ շատ մոտ լինել Քեզ: Ես ուզում եմ լինել այնտեղ, ուր Դու ես»:

¹⁹⁹ Եվ Հայր, հիշիր, որ ասացիր, որ հավիտյան Տիրոջ հետ կլինենք, երբ հափշտակվենք: Այժմ ունենք միայն Նրա արտացոլքը, երբ քայլում է մեզ հետ, բայց այն ժամանակ... Ինչ փառավոր բան է իմանալը, որ Նա մեզ հետ է: Իսկ ինչ կլինի, երբ հավիտյան լինենք Նրա հետ: Մենք այնքան ենք սիրում մեր գործերը: Կարող ենք գնալ ձիով զբոսնելու, կարող ենք գնալ քաղաք՝ գնումների, կարող ենք գնալ որսի, ձկնորսության, անել այն ամենը, ինչ սիրում ենք, բայց երբ եկեղեցին բացում է իր դռները, մենք ուզում ենք համոզիպել մեր Տիրոջը: Դա ամենափառավոր բանն է, որ Դու խոստացել ես մեզ: «Լինել հավիտյան Տիրոջ հետ, նստել Իր աթոռին, լինել հավիտյան Տիրոջ հետ»: Ո՛վ Աստված, մենք խոնարհությամբ, մեր գլուխները խոնարհելով ընդունում ենք այդ, Տեր: Հիսուս Քրիստոսի Անունով:

²⁰⁰ Ձգու՞մ եք, որ հիմա կարող եք թողնել ամեն բան, ամեն բեռ և անցնել դրա վրայով: Եթե այդպես է, բարձրացրեք ձեր ձեռքը և ասեք. «Աստծո Շնորհքով ես թողնում եմ այս բեռը: Ես այլևս չեմ ուզում պայքարել: Պարզապես ուզում եմ բռնել Նրա ձեռքը և առաջ շարժվել: Ես պայքարել եմ, Բրանհամ եղբայր: Փորձել եմ թողնել ծխելը: Փորձել եմ երկարացնել մազերս: Փորձել եմ անել այս կամ այն բանը: Ես այնքան եմ փորձել, Բրանհամ եղբայր, բայց չեմ կարողացել»: Մեկնեք Նրան ձեր ձեռքը և ասեք. «Հայր, բռնիր իմ ձեռքը»: Տեսնու՞մ եք: «Պարզապես ուզում եմ ձեռքս տալ Քեզ և շարունակել քայլել՝ նայելով Քեզ»: Այդպես էլ կլինի: Նա ձեզ կաճեցնի, կդարձնի իսկական քրիստոնյա: Դուք կդառնաք իսկական քրիստոնյա:

²⁰¹ Մինչև այս երեկո, երբ նորից ձեզ կտեսնեմ, թող Աստծո սերը ձեզ հետ լինի: Դուք Խոսքով իմ զավակներն եք: Դուք փրկագնված եք: Այժմ տեղս զիջում եմ ձեր հովիվ Նեվիլ եղբորը:

ԻՆՉՊԵՐՍ ԿԱՐՈՂ ԵՄ ՀԱՂԹԵԼ

Խոնարհենք մեր գլուխները աղոթքի համար:

¹ Հայր մեր, գոհանում ենք Քեզանից այս առավոտի համար, երբ կարող ենք փառավոր պահեր անցկացնել միասին և բացել Տիրոջ Խոսքը: Խնդրում ենք, որ Սուրբ Հոգին վերցնի Աստծուց եկող բաները և մեզ տա, այնպես, որ պաշտամունքի այս վայրից հեռանանք ուրախությամբ լի սրտով, որ տեսնենք Քո փառավոր, ազատող զորությունը, Տեր: Տեսնենք, թե ինչպես է այդ զորությունը արձակում գերիներին և նրանց ազատություն տալիս: Հայտնի մեզ այն բաները, որ եղել են, կան ու պիտի լինեն: Այդ ամենի համար շնորհակալ ենք Քեզանից:

² Խնդրում ենք Քեզ, որ մեզ օրհնես, երբ սերտում ենք Քո Խոսքը: Եվ երբ այստեղից գնանք, կարողանանք ասել. *«Մի՞թե մեր սրտերը չէին վառվում մեր ներսում, երբ Նա (Սուրբ Հոգին) ծանապարհին խոսում էր մեզ հետ և Գրքերն էր մեկնում մեզ համար»:*

³ Օրհնիր այսօր Քո ծառաներից յուրաքանչյուրին, որտեղ էլ որ լինեն: Օրհնիր Քո բոլոր ծառաներին, որոնք հռչակում են Քո ճշմարտությունը: Պատասխանիր հիվանդների համար արվող իրենց աղոթքներին: Բժշկիր հիվանդներին:

⁴ Տեր, խնդրում ենք, որ գնաս փնտրելու Քո նախասահմանած սերմը և առաջնորդես այնտեղ, որտեղ Լույսը կկարողանա լուսավորել այն, որովհետև գիտենք, որ ժամանակը մոտ է. արևը արագորեն իջնում է դեպի արևմուտք: Մենք հասնում ենք այն պահին, երբ «այլևս ժամանակ չի լինելու»: Հետո ժամանակը կմիանա հավիտենության հետ, երբ Աստված կմիանա Իր ժողովրդի հետ: Եվ մենք խնդրում ենք Քեզ, ով Աստված, որ այն ժամանակ լինենք Քրիստոսի հետ միացածների թվում, նրանց շարքում, ովքեր կոչվելու են Նրա Հարսը: Օգնիր մեզ այսօր, մինչ պատրաստվում ենք (չգիտենք՝ վաղն ինչ է լինելու), պատրաստ ենք ամեն բան ընդունել, այն ամենը, ինչ Քեզանից է: Մենք պատրաստ ենք այն ընդունել: Այդ օրհնությունը մենք խնդրում ենք Աստծո փառքի համար, Հիսուս Քրիստոսի Անունով: Ամեն: Կարող եք նստել:

⁵ Ինչ երջանիկ էի այս առավոտ, երբ մտա և տեսա, որ բոլորը հավաքվել են Տիրոջը ծառայելու: Մի քանի հայտարարություն պետք է անենք այս երեկո: Բժշկության հավաքույթ է լինելու այս երեկո, աղոթելու ենք հիվանդների համար:

⁶ Մի քանի վայրկյան առաջ, երբ ներս էի մտնում, որդիս՝ Բիլին, եկավ ինձ ասելու. «Այստեղ մի պարոն կա, մի խեղճ մարդ, որը հեռվից է գալիս. ես նրան տարա սենյակ, հայրիկ»:

⁷ Անցած երեկո ուշ վերադարձա և ժամանակ չունեցա երկար սերտելու կիրակնօրյա դպրոցի թեման, որի մասին պետք է այս առավոտ խոսեի, դրա համար վերցրեցի մի քանի նշումներ, որոնք

գրել էի, երբ քարոզում էր մի եղբայր, որը կօգնի կիրակնօրյա դպրոցի դասն անցկացնելու և մեզ կպատրաստի երեկոյան հավաքության համար:

⁸ Բիլին ինձ ասաց. «Այստեղ մի հիվանդ մարդ կա: Ուզում եմ, որ գնաս նրան տեսնելու»: Ես գնացի այնտեղ: Նա մոտավորապես իմ տարիքի եղբայր է, և նրա կինը նստած էր այնտեղ: Սուրբ Հոգին անմիջապես իջավ մեզ վրա:

⁹ Մտածեք միայն: Ընդամենը հիշատակեցի բժշկության հավաքությո՜ւնը, և ահա Նա ներկա էր մեր մեջ: Եվ Նա ասաց այդ եղբորը այն ամենը, ինչ արել էր, այն ամենը, ինչ պատճառ էր դարձել իր հիվանդության: Մի մեծ սև ստվեր էր կախված սենյակում: Բայց այդ ստվերը գնալով ավելի լուսավոր դարձավ, և Սուրբ Հոգին իջավ մեզ վրա:

¹⁰ Կարծում եմ, որ այդ մարդը հիմա դահլիճի խորքում է: Գուցե նա և իր կինը չկարողացան ներս մտնել: Բայց ինձ ասացին, որ ամեն դեպքում մնալու են երկու հավաքությունների համար էլ: Նրանք եկել ենք Յակիմայի շրջանից, Վաշինգտոնից և հասել են այստեղ: Նա Ավետարանի քարոզիչ է: Բայց Տիրոջ Շնորհքը ցույց տալու համար (այդ մարդը եղել էր հիվանդանոցում, բուժման կուրս էր անցել), Սուրբ Հոգին ամեն բան բացահայտեց: Գուցե բժիշկները այդ մարդու համար արել են այն ամենը, ինչ հնարավոր է, բայց Աստծո այդ փորձը հպունայ բավական էր, որ ամեն բան փոխվի: Շոկային թերապիան լավ է, բայց ինչ-որ տեղ նման է «կուրորեն կրակելուն»: Դա ձեզ ավելի է հիվանդացնում, որովհետև ձեր ողջ իմացածը մոռանում եք, երբ ձեզ տալիս են այդ դեղերը: Բայց Տեր Աստված Իր Շնորհքով ու ողորմությամբ... Երբ դեռ չէի հասցրել նրա համար աղոթել, նա արդեն բժշկված էր: Հասկանու՞մ եք, պետք էր Աստծուց եկող մի բան, որ դա կատարվեր:

¹¹ Այս շաբաթ գյուղ էի գնացել... Շատ եմ սիրում այնտեղի ընկերներին: Ես մի քանի օրով արձակուրդ վերցրի այս մեծ հանդիպումներից առաջ: Տուն գնացի, հետո էլ գնացի սկյուռ որսալու այդ եղբայրների հետ: Այս մարդիկ, որոնց տուն գնացի, լավ մարդիկ են: Դրանք իսկական եղբայրներ են, բարեկամներ: Նրանցից մեկը որսկան շների մեծ սիրահար է: Նա շատ ունի դրանցից: Դրանցից մեկը ոհմակի մեջ ամենասիրունն էր: Նա կես շան բարձրություն ուներ և երկուսի երկարություն: Նրանք վազում էին տան շուրջը, և ես մտածում էի. «Ինչպես կուզենար Ջոն դրանց պես մի շուն ունենալ»:

¹² Իհարկե Արիզոնայում դա հնարավոր չէ: Կակտուսների մեջ կմտներ և դա նրա վերջը կլիներ: Դրա համար ասացի. «Այս շրջանում շուն չեն պահում երկրի բնության պատճառով, կակտուսների պատճառով: Եթե նույնիսկ կակտուսներին դիմադրեին, գայլերը նրանց կսպանեին»:

Դրա համար այս առավոտ այս պատգամից հետո մենք օգտվում ենք առիթից գալու համար, որովհետև Դու ես հրավիրում: «Հանձնեք Նրան ձեր հոգսերը, որովհետև Նա ձեզ համար հոգ է անում»: Գիտեմ, որ սիրում ես մեզ, Տեր: Դու մեզ սիրեցիր այնքան, որ մեռար մեզ համար: Եվ մենք էլ անշուշտ կարող ենք Քեզ սիրել այնքան, որ զանք և ընդունենք այն, ինչի համար Դու մեռար:

¹⁹¹ Սրբացրու մեզ, Տեր: Լցրու մեզ նորից Սուրբ Հոգով: Թող Սուրբ Հոգին թագավորի մեր սրտերում, որ կարողանանք հավատալ, որ քայլելու ենք մոռանալով անցյալի բաները, այն տիղմը, որում ապրում ենք և թող առաջ շարժվենք դեպի երկնային կոչումը, ուր մեր լույսը կփայլի այնպիսի քաղցրությամբ, խոնարհությամբ, որ ամեն անցորդ կասի. «Այնտեղ քրիստոնյա է ապրում: Այս կինը, այս տղամարդը իսկական ծաղիկ է Աստծուն ընծայված: Նրանք այնքան բարի, սիրալիր և հասկացող են»: Շնորհիկ մեզ այդ, Հայր, և թող հաղթենք մենք այս աշխարհի բաներին և կյանքի հոգսերին: Հիսուս Քրիստոսի Անունով: Ամեն:

Լսում եմ Փրկչիս ձայնը, որ կանչում է
(պարզապես բարձրացնենք մեր ձեռքերը)

¹⁹² Ո՞րն է այդ կանչը. «Դուրս եկեք ցեխից»: Ավելի բարձր կյանք: Ինչ-որ բան, որ քաշում է ձեզ այդ ուղղությամբ: Այդ ի՞նչ է: Այդ Նա է: Ոհ, ցեխի մեջ ընկած փոքրիկ ծաղիկներ, ձեր մեջ կյանք կա, որ քաշում է ձեզ:

Լսում եմ Փրկչիս ձայնը.
(սա է կանչը. «Դուրս եկեք ցեխից»)
«Վերցրու խաչդ, հետևիր ինձ»:

¹⁹³ Իսկապես փափագու՞մ եք Նրան: Փակեք ձեր աչքերը:

Ուր, որ Նա գնա, կհետևեմ Նրան,
(հանձնվեք Նրան հիմա)
Նրա հետ կգնամ ողջ ճանապարհը:
Ուր, որ ինձ տանի, ես կգնամ
Ուր, որ ինձ տանի, ես կգնամ
Ուր, որ ինձ տանի, ես կգնամ
Կգնամ Նրա հետ ողջ ճանապարհը:

¹⁹⁴ (Թույլ տվեք, որ Նա առաջնորդի ձեզ: Հիշեք, հանձնվեք Նրան):
Ուր, որ ինձ տանի, ես կգնամ

¹⁹⁵ (Տեր, ես թողնում եմ այդ բաները: Այժմանից ուզում եմ Քեզ հետևել: Ընդունում եմ, հավատում եմ):

Ուր, որ ինձ տանի, ես կգնամ

¹⁹⁶ (Հիշեք, որ ձեր կյանքը ավելի լավ վկայություն կտա քան ձեր խոսքերը: Ձեր ապրածը մարդկանց ավելի շատ բան ցույց կտա, քան ձեր ասածը):

Կգնամ Նրա հետ ողջ ճանապարհը:

¹⁹⁷ (Բրանհամ եղբայրը սկսում է կամաց երգել. «Ուր որ գնա, կհետևեմ

տվեց օրինակներով՝ հավատացյալներ, որոնք առաջ էին գնում, հավատացյալներ, որոնք հետ էին մնում, գաղջ էին, հավատացյալներ, որոնք առջևից էին վազում, հավատացյալներ, որոնք հազիվ էին շարժվում մյուսների հետևից. այս ամենը նա մեզ ցույց տվեց օրինակներով: Այնուհետև նա ասում է. «Դեմ գցենք ամեն բեռ, այն փոքր բաները, որոնք պաշարում են մեզ, որ համբերությամբ վազենք մեր առաջ դրված ասպարեզի ընթացքը՝ նայելով Նրան՝ մեր հավատքի Առաջնորդին ու կատարողին, ով մեզ համար Օրինակ եղավ»: Հայր, հենց այդ եմք անում այս առավոտյան:

¹⁸⁶ Այժմ շարունակելով մնալ խոնարհած գլուխներով, քննենք ինքներս մեզ, լինենք իսկական հաղորդակցության մեջ և լինենք խորապես անկեղծ: Հենց դա է անհրաժեշտ՝ քննել ինքներս մեզ և լինել անկեղծ: Եղեք իսկական աղոթքի հոգու մեջ, քննեք ինքներդ ձեզ: «Քննիր ինձ, Տեր, փորձիր ինձ: Կա՞ արդյոք որևէ վատ բան իմ մեջ: Եթե այդպես է, Տեր, այնպես արա, որ կարողանամ հիմա թողնել այդ: Այս վայրը, որտեղ խոնարհվում եմ, Քո խորանն է: Եվ ես թողնում եմ այստեղ, հենց հիմա... Թող ես դա ունատակ տամ, երբ կհեռանամ այստեղից: Ես դա կթողնեմ: Քո Արյան Ձորությունը կոչնչացնի դա: Ես փափագում եմ հաղթող լինել: Տեր, ինչ-որ բան տանջում է ինձ: Այս առավոտ ուզում եմ հաղթել: Քեզանով կարող եմ այդ: Քո խոսքն է այդ ասել: Տեր, ես դա թողնում եմ, ունատակ եմ տալիս դա այս առավոտ, դուրս գալով այս դահլիճից գիտեմ, որ այն ընկղմվել է Աստծո սպիտակեցնող ավազանում: Ես ուզում եմ խոստովանել և թողություն խնդրել:

¹⁸⁷ Պահենք մեր գլուխները խոնարհած, աչքերը փակ, և թող մեր սրտերը լինեն խորհրդածության մեջ: Այդպես կբացվի մեր հոգու դուռը: Այս առավոտ կա՞ մի բան, որից կուզեիք ազատվել: Կա՞ մի բան, որին ուզում եք հաղթել: Դուք ջանացել եք ձեր ամբողջ ուժով, բայց այս առավոտ կդադարեք ինքնուրույն ջանք անել: Ուզու՞մ եք ընդունել այն, ինչ Նա է արել: Պարզապես ձեռք բարձրացրեք, ասեք. «Տեր, ես փափագում եմ հաղթել: Ինչ-որ բան տանջում է ինձ»:

¹⁸⁸ Տեր Հիսուս, Դու տեսնում ես այս ձեռքերը: Այժմ երբ Քո ծառան կանգնած է կենդանիների և ողջերի միջև, ես դատապարտում եմ այն ամենը, ինչ տանջում է այս մարդկանց և Տեր Հիսուսի Անունով խնդրում եմ, որ կարողանանք այդ ամենը թողնել Աստծո խորանի մոտ և այս առավոտ գնալ այստեղից ազատ և հաղթական:

¹⁸⁹ Տեր, եթե մեր քույրերը նախկինում այդ շնորհքը չեն ունեցել, թող հիմա դա տրվի նրանց: Եթե մեր եղբայրները այդ շնորհքը դեռ չեն ունեցել, թող հիմա դա տրվի նրանց: Եվ խոնարհությունը... Մայրերը իրենց երեխաների հետ, հպարտ լինելու փոխարեն... Մայրերը քարոզիչ են իրենց փոքրիկ երեխաների համար, նրանց կյանքը օրինակ է: Հայրիկը օրինակ է մայրիկի համար, որովհետև ընտանիքի գլուխն է: Մայրիկը փորձում էր ղեկավարել ամուսնուն... նա այլևս այդ չի անի: Եթե ամուսինը կնոջ հետ վարվում էր ինչպես լաթի հետ, նա այլևս այդպես չի վարվի. կինը հարմար օգնական է իր համար: Եվ թող բոլոր խոչընդոտները վերցվեն, Տեր:

¹⁹⁰ Հայր, մենք ընծայում ենք մեր անձերը, որովհետև իմանալով այն ժամանակները, որոնք մեր առջև են, ուզում ենք անհապաղ հասնել դրան:

¹³ Այդ մարդն ինձ ասաց. «Դուք կարող եք վերցնել դրան»: Ես չէի կարող, շնորհակալ էի նրանից դրա համար: Հետո իմացա, որ դա նրա սիրած շներից մեկն է:

¹⁴ Այդ մարդը մի բարի կին ունի և մի քանի փոքր երեխաներ: Մի անգամ նրա կինը մեքենան հետ էր քաշում և տորեց փոքր շնիկին: Սուր խճաքարերը ծակել էին նրա փորը: Եվ նա փոխանակ շանը տանի անասնաբույժի մոտ... Ակնհայտ է, որ անասնաբույժը ուղղակի կքնեցներ նրան: Ինձ հետ մի երիտասարդ կար, որն ասաց. «Եթե իմ շունը լիներ, կկրակեի... չէի թողնի, որ այդպես տանջվեր»:

¹⁵ Ես ասացի. «Չկրակենք: Սպասենք մի պահ»: Բոլորին խնդրեցի դուրս գալ, աղոթեցի շան համար, և ահա շնիկը իմ հետևից եկավ ծածկապատշգամբ: Տեսնու՞մ եք: «Այն ամենը, ինչ աղոթքով խնդրեք, հավատացեք, որ կստանաք ու կլինի ձեզ»: Այն ամենը, ինչ կխնդրեք: Ահա թե ինչպիսին է մեր Աստվածը, այդպես չէ՞: Նա հրաշալի է: Եվ մենք սիրում ենք Նրան, սպասում ենք Նրան այս առավոտ՝ իմանալով, որ...

¹⁶ Այն օրը մի ծեր գույգ տեսա: Նրանք այս եկեղեցու լավ անդամներից մեկի ծնողներն են: Նրանք հարյուրին մոտ են: Տասներկու տարի է, որ այդ մարդը պատկած է մեջքի վրա և չի կարողանում շարժվել: Նույնիսկ չի կարողանում կողքի շրջվել: Ծերության պատճառով է: Նրա կինը, որ համարյա իր տարիքին է, գրեթե կորցրել է խելքը: Նրան թվում է, թե ինչ-որ մեկն ուզում է իր ունեցվածքը վերցնել: Այնժամ ես նայեցի շուրջս գտնվող, սեղանի մոտ նստած մարդկանց (ծերեր և երիտասարդներ) և ասացի. «Ու՞ր ենք գնում, ու՞ր ենք հասել»: Ես ասացի տանտիրուհուն, որի ծնողներն էին այդ մարդիկ. «Դուք էլ նույն ճանապարհով եք գնում»: Դա ճիշտ է, ճիշտ է յուրաքանչյուրիս համար:

¹⁷ Մտածեք այդ մասին մի պահ, մինչ կսկսենք մեր դասը: Բոլորս էլ այնտեղ ենք գնում: Ինչի՞ համար եք պայքարում. ապրելու: Ինչի՞ համար եք ապրում. մեռնելու: Մի՞թե անմիտ չենք լինի, եթե չընդունենք այն, ինչ Աստված մեզ տալիս է հավիտենական կյանքի համար: Ինչի՞ մասին ենք մտածում: Ի՞նչ կա մեր մտքերում, որ մեզ ուրիշ կողմ է գրավում: Ի՞նչ կավելանար, եթե հարյուր միլիոն դոլար ունենայիք, կամ Ինդիանայի նահանգը, կամ ողջ երկիրը, կամ էլ ողջ աշխարհը: Ինչքան էլ երկար ապրեք, էլի դրանից չեք կարող խուսափել: Ամեն օրը, ամեն սրտի զարկը ձեզ մոտեցնում է դրան: Դուք կորցնողների շարքում եք: Բայց հիշեք խոստումը. «Նա, ով ինձ համար իր կյանքը կորցնի, նորից կգտնի այն»: Իսկ կյանքից ավելի մեծ ի՞նչ գանձ կարող ենք գտնել: Եթե նույնիսկ ողջ աշխարհը ձեզ պատկաներ... բայց եթե Կյանքն եք գտնում, ամենահրաշալի բանն եք գտնում:

¹⁸ Այժմ պետք է դասը սկսենք: Տեսեք Տիրոջ շնորհքի ևս մեկ օրինակ: Մի քանի շաբաթ առաջ ինձ զանգահարեցին, և եկեղեցու մի սիրելի անդամ, եկեղեցու, այդ Մարմնի... ես չեմ սիրում դա եկեղեցի անվանել: Կուզեմայի այն կոչել... մի անգամ խոսում էի մարդկանց հետ: Նրանք ինձ հարցրին. «Ո՞ր եկեղեցուն եք դուք պատկանում»: Ես պատասխանեցի.

----- Ոչ մի եկեղեցու:

----- Ո՞ր հարանվանությանն եք դուք պատկանում:

----- Ոչ մի:

----- Ուրեմն ինչի՞ն եք պատկանում:

¹⁹ Ասացի. «Թագավորությանը, Թագավորությանը: Եվ մեկ Դոգով մենք մկրտվեցինք այս Թագավորությունում: Մեկ Դոգով՝ Թագավորությունում: Դիսուսն ասաց. «Այսպես աղոթեք... թող Քո Թագավորությունը գա, Քո կամքը լինի երկրի վրա, ինչպես երկնքում է...»: Եվ հետո Այլակերպության լեռը գնալուց առաջ ասաց. «Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, այստեղ կանգնածների մեջ կան ոմանք, որ մահ չեն ճաշակի, մինչև որ Մարդու Որդուն չտեսնեն Իր Թագավորությամբ եկած»: Եվ Աստվածաշունչն ասում է. «Աստծո Թագավորությունը ձեր մեջ է»: Թագավորության մարդիկ հռչակում են, որ իրենց հայրենիքն այստեղ չի: Մենք մեր տանը չենք: Մենք սպասում ենք Թագավորի գալստին, ով հաստատելու է Իր Թագավորությունը:

²⁰ Ինձ զանգահարեցին և շտապ կանչեցին մի տարեց եղբոր համար, ով ինձ համար հոր պես էր: Ես վաղուց չէի ճանաչում նրան, բայց հիշում եմ այն օրը, երբ նրան առաջնորդեցի այստեղ՝ ջրի մկրտություն ստանալու: Այդ մարդը շուտով կղաճառ իմնասունեկ տարեկան: Նրա կինը զանգահարել էր ինձ (նա բուժքույր է) և ասել, որ ամուսինը սրտի ծանր նոպա էր ունեցել: Բացի այդ, նա ուներ... անուրը չեմ հիշում... սրտի ... նոպա (ինչ-որ մեկն ասում է՝ պսակային--- ծան. խմբ.) այո, սրտի պսակային նոպա, շնորհակալություն: Նրա սիրտը այլևս չէր աշխատում, բժիշկները հույսը կտրել էին, և այդ մարդը մահամերձ էր: Այն ժամանակ ինձ զանգահարեցին:

²¹ Ես նստեցի իմ հին Ֆորդը և ողջ արագությամբ սլացա Օհայո տանող ճանապարհով: Զգիտեի, որ անիվներից մեկը շարքից դուրս է եկել, անվաղողը պոկվել էր: Ժամը 11-ի կողմերը հասա բենգալցակայան՝ շատ անհանգստացած այդ մարդու համար: Ես նրան սիրում էի և գիտեի, որ Տերը կարող է իրեն էլի ժամանակ տալ, բայց ամեն դեպքում, վաղ թե ուշ, բոլորս էլ գնալու ենք:

²² Բայց դա հափշտակությանը չի խանգարի: Ոչ: Նախ Քրիստոսով մեռածները հարություն կառնեն: Նրանք, ովքեր արդեն մեկնել են, արտոնյալներ են: Նրանք առաջինը հարություն կառնեն: Մենք, որ ողջ ենք և ողջ ենք լինելու Տիրոջ գալստյան ժամանակ, մեջեցյալներից առաջ չենք ընկնելու: Աստծո փողը կհնչի, և նախ Քրիստոսով մեռածները հարություն կառնեն: Երբ մեր աչքերը տեսնեն մեր սիրելիներին, մի ակնթարթում կփոխվենք և կհափշտակվենք նրանց հետ: Նրանք, ովքեր առաջինն են գնացել, ողջ մնացածների համեմատ արտոնություններ ունեն:

²³ Երբ ես բենգալցակայանից դուրս էի գալիս ժամը 11-ին, Սուրբ Դոգին ինձ ասաց. «Նրա համար մի անհանգստացիր: Դու նորից կսեղմես նրա ձեռքը փողոցում, նրան նորից կտեսնես եկեղեցում: Իմնսուն տարեկան մահամերձ մարդ... Երբ ես հանդիպեցի նրա կնոջը և ընտանիքի անդամներից մի քանիսին Լիմայի հիվանդանոցում, նրանք խոսեցին նրա մասին, ասացին, թե ինչ վիճակում է գտնվում: Ես գնացի նրա մոտ, նայեցի նրան: Նա ինձ ասաց. «Բայց... ինչ-որ տարօրինակ բան կատարվեց»: Ես ասացի. «Ձեր վիճակը լավացավ ժամը տասնմեկին»: Տերն արդեն այնքան բաներ էր ցույց տվել այդ մարդկանց: Նրանք գիտեին, որ ես պարզապես կրկնում էի այն, ինչ իրենք էին ինձ սկզբում ասել, որովհետև առաջինը իրենք խոսեցին: Նրա վիճակը լավացել էր, նրանք գիտեին, որ ես

Մինչեւ որ մահն ինձ գայ.

Ու վեր ելլեմ, պսակա առնեմ,

Ինձի պսակ մը կայ:

¹⁷⁹ Դուք կարող եք ինձ թաղել ծովի խորքում, բայց երբ փողը հնչի, Նա ինձ կարթնացնի: Մի օր Տուն կգնամ: Ամեն: Մինչ այդ կշարունակեմ պատերազմել, կրելով այս խաչը, հայացքս չուղղելով այս աշխարհի բաներին, այլ Գողգոթային, որովհետև Նա է եղել իմ Օրինակը, Նա է ցույց տվել, թե ինչպես հաղթել: Եվ մենք ուրախությամբ ենք հետևում Նրա օրինակին օրեցօր:

¹⁸⁰ Ձեզ դու՞ր է գալիս այս: Ո՛հ, ես միշտ մտածում եմ՝ հետևել Նրան օրեցօր, ամեն քայլափոխին... Աղոթեմք:

¹⁸¹ Տեր Դիսուս, ահա մեկ ժամ և տասնհինգ րոպե է, որ վերցնում ենք Քո Խոսքը և փորձում մարդկանց բացատրել, թե ինչպես հաղթել: Դու մեզ ցույց ես տվել, թե ինչ է պետք անել: Ոչ միայն մեզ պատվիրել ես հաղթել, այլև ցույց ես տվել դրա ճանապարհը: Դու մեզ առաջնորդել ես: Դու մեզ ցույց ես տվել, թե ինչպես պետք է անենք: Մենք պետք է Քո Խոսքը ընդունենք մեր մեջ և վստահորեն հռչակենք այդ Խոսքը՝ «ԳՐՎԱԾ Է», ամեն փորձության մեջ, բայց քայլելով խոնարհությամբ, մնալով խոնարհության մեջ: Այնժամ կհաղթենք, որովհետև Դու Քո զորությամբ արդեն հաղթել ես մեր թշնամուն: Եվ մեզ մնում է միայն քայլել խոնարհությամբ, հավատքով, Սուրբ Դոգով, որը մեզ ճանաչման Նշանն է: Եվ այնժամ սատանային կմնա միայն փախչել:

¹⁸² Այստեղ թաշկինակներ կան. դրանք ներկայացնում են հիվանդներին: Տեր, նրանք Քո կարիքն ունեն: Եվ նրանք կարդացել են այդ անսխալական Խոսքում, որ Պողոսի մոտ բերեցին թաշկինակներ ու գոգնոցներ, որոնց վրա Նա ձեռք դրեց: Այդ շորերը դրեցին հիվանդների վրա, և չար ոգիները նրանցից հեռացան: Եվ Դու նույն Տերն ես այսօր նույնպես:

¹⁸³ Պողոսը քարոզեց այս Խոսքը, գրեց այս նույն Խոսքը, որին մենք ջանում ենք հետևել: Նա վերցրեց Դին Կտակարանը և ցույց տվեց, որ դա խորհրդապատկեր էր, որ Դին Կտակարանում ամեն բան Նոր Կտակարանի կատարյալ խորհրդապատկեր էր: Ով Տեր, թող մենք էլ հետևենք այդ օրինակին:

¹⁸⁴ Մենք տեսանք, թե ինչ արեց մեր Տերը, և այս առավոտ տեսանք, որ Դին Կտակարանի սուրբերը իրոք գնացին: Երբ Դիսուսը հարություն առավ, նրանք գնացին Նրա հետ: Եվ Տեր, մենք հավատում ենք, որ մենք էլ կգնանք, երբ Նա փչի փողը: Մենք հավատում ենք, հավատում ենք, որ այն օրը Դարսը կգնա, կմիանա հրեաների այն խմբին և միասին կմասնակցեն հարսանյաց ընթրիքին փառքի մեջ: Նրանք սպասում են մեզ: Մենք հիմա խնդրում ենք Քո Շնորհքն ու ողորմությունը մեզ վրա: Դաղթողներ, ով Տեր, մենք սրտանց փափագում ենք լինել հաղթողներ: Տեր Դիսուս, Դու հաղթել ես աշխարհին: Այժմ խնդրում եմ Քեզ, արա այնպես, որ այստեղ գտնվող յուրաքանչյուր մարդ թողնի իր ամեն մեղք, թողնի բեռը, որ դյուրավ պաշարում է մեզ, որպեսզի մենք կարողանանք համբերությամբ վազել մեր առաջ բացված ասպարեզում:

¹⁸⁵ Պողոսը եբրայեցիներին ուղղված մամակի 12-րդ գլխում մեզ սովորեցնում է ազատվել մեր բոլոր բեռներից, նա ամեն բան մեզ ցույց

օրերի, մեր ապրած ժամանակների ժողովրդականություն վայելող բոլոր մեղքերին, ինչպես Նա հաղթեց եկեղեցու բոլոր մյուս շրջաններում: Նրանք, ովքեր հաղթեցին եկեղեցու այս շրջանում... ինչի՞ն հաղթեցին. «Հարուստ եմ, ոչ մի բանի կարոտ չեմ... ես այս եմ, ես այն եմ, ես Հարսն եմ... ոչնչի կարիք չունեմ... և չգիտեք, որ մերկ և կույր եք»:

¹⁷⁴ Մենք այն մոլորության ժամանակաշրջանում ենք, որի մասին ասել եմ ձեզ: Մենք այլևս այն ժամանակներում չենք, երբ մարդիկ գլխատվել են ճերմակ խիճը ստանալու համար, այն ժամանակներում չենք, երբ մարդիկ նահատակվել են, խարույկի վրա այրվել, անցել բոլոր այդ բաների միջով պսակը ստանալու համար. մենք մոլորության ժամանակաշրջանում ենք, երբ մտածում ենք, թե մենք մի բան ենք. «Ես եկեղեցու անդամ եմ, լավ մարդ եմ, լավ տղամարդ, լավ կին: Ես այս եմ անում, կարիք չունեմ անելու այն»: Բայց «Ով որ հաղթի...»:

¹⁷⁵ Ի՞նչ կանեն նրանք, ովքեր կհաղթեն այս ժամանակաշրջանի բոլոր աշխարհիկ բաներին: Նրա հետ կնստեն Իր գահին և կհափշտակվեն Նրա գալստյան ժամանակ: Ի՞նչ կարևորություն կարող է ունենալ մեզ համար այս աշխարհի ասածը: Ի՞նչ նշանակություն ունի մեզ համար թե մարդիկ ինչ են ասում: Փառավոր Սուրբ Հոգին մեր մեջ է: Նրա Կրակի Սյունը մեզ առաջնորդում և ուղեկցում է: Նրա Խոսքը հաստատված է մեր առջև: Նրա սերը մեր սրտում է: Աշխարհը հետին պլանում է: Մենք մահից անցել ենք կյանքի: Աշխարհը կարող է մտածել, թե դուք խելագար եք, բայց...

Միթե Հիսուս լոկ խաչն տանի,

Եւ մարդս ազատ ըլլայ,

Ո՛չ, խաչ մը կայ ամեն մէկուն,

Ինծի ալ խաչ մը կայ:

Երեսուներեք տարի միսիոներական դաշտում և...

Օրհնեալ է խաչս, պիտի տանիմ,

Մինչեւ որ մահն ինձ գայ.

¹⁷⁶ Եթե նույնիսկ իմ հարազատ եղբայրները ինձ մերժեն և իմ մասին ասեն ինչ ուզում են, ես ամուր կկառնեմ այդ Խոսքից, միայն այդ Խոսքից:

Օրհնեալ է խաչս, պիտի տանիմ,

Մինչեւ որ մահն ինձ գայ.

Ու վեր ելլեմ, պսակս առնեմ,

Ինծի պսակ մը կայ:

¹⁷⁷ Մենք այդ ենք ուզում, այդպես չէ՞: Մենք բոլորս այդ ենք ուզում: Դա մեր հույսն է և մեր ամենաթանկ փափագը: Ուրիշ միտք չունենք Հիսուս Քրիստոսի մտքից բացի: Եվ Նրա արդարության մեջ ենք կանգնած, Նրա Խոսքի արդարության մեջ: «Եվ Բանը մարմին եղավ ու մեր մեջ բնակվեց»: Եվ մեր օրերում էլ Խոսքը շարունակվում է հաստատվել:

¹⁷⁸ Հաղթե՛լ. այո, բայց ինչպե՞ս: Վերցնելով Խոսքը, խոստումը ողջ խոնարհությամբ և քայլել Խոսքի հետ խոնարհությամբ:

Օրհնեալ է խաչս, պիտի տանիմ,

ճշմարտությունն եմ ասում:

²⁴ Եվ անցած կիրակի, երբ գնում էի Լուսիգվիլի «Կապույտ վարագ» սրճարանը, որտեղ եկեղեցու մեծ մասը հավաքվում է նախաճաշելու, ու՞մ եմ տեսնում փողոցում: Ինչպես սիրտս սկսեց զարկել, երբ տեսա Դաուիս եղբորը փողոցով իջնելիս, ճիշտ այնպես, ինչպես Սուրբ Հոգին ինձ հայտնել էր: Եվ ես սեղմեցի նրա ձեռքը փողոցում:

²⁵ Հետո անցած կիրակի եկա երեկոյան հավաքույթին և խոսեցի միության մասին՝ «Միության ժամանակը և նշանը» (The Uniting Time and Sign): Եվ այն, ինչ ասաց Հոգին, կատարվեց, և այսօր այդ մարդը նստած է եկեղեցում, մեզ հետ՝ որպես Աստծո ողորմության խորհրդանիշ: Ես բռնեցի նրա ձեռքը, երբ նա թթվածնային բարձիկի տակ էր, և ասացի. «Դաուիս եղբայր, դուք կբժշկվեք: Ես ձեզ նորից կտեսնեմ եկեղեցում: Դա է «ԱՅՄՊԵՍ Ե ԱՍՈՒՄ ՏԵՐԸ»: Տեսնու՞մ եք: Եվ ահա Դաուիս եղբայրը նորից եկեղեցում է:

²⁶ Եթե չեմ սխալվում, այն հովիվը, որի մասին քիչ առաջ խոսում էի (ինչպես Սուրբ Հոգին իջավ և նրան հայտնեց իրեն վերաբերող այդ բաները, նրան ասաց, թե ինչ է արել, թե ինչ էր կատարվել, ինչպես էր կատարվել, հայտնեց նաև իր ընտանիքին վերաբերող բաներ և ասաց, որ ինքն ազատագրված է), այդ հովիվը հենց հիմա այստեղ է, աջ կողմում նստած: Խնդրում եմ, բարձրացրեք ձեր ձեռքը, պարոն: Ահա նա և իր կինը: Դա ճիշտ է: Եվ Դաուիս եղբայրն էլ նստած է մեզ հետ:

²⁷ Այս ամենը մի՞թե հրաշալի չէ: Այդ բաները, որ եղել են, լինում են ու էլի կլինեն: Մեկ, երկու, երեք վկա: Այն բաները, որոնք եղել են, որոնք դուք արել եք, այն բաները, որոնք հիմա են կատարվում և բաներ, որոնք կատարվելու են: Ամեն բան իր ժամանակին, լիովին ներդաշնակ Խոսքի հետ: Միայն Աստված կարող է այդ ամել: Արդյո՞ք մենք առանձնահատուկ կերպով ուրախ չենք այդ ամենի համար:

²⁸ Այս բոլոր բաների մասին այսքան երկար խոսեցի, որովհետև Բիլին պետք է գնար բերելու կնոջն ու երեխային և ինձ ասել էր. «Հայրիկ, մինչև չվերադառնամ, քարոզը չսկսես»: Կարծեմ՝ արդեն վերադարձել է: Ամեն դեպքում ժամանակն է: Ես կփորձեմ չորս ժամ ձեզ լարվածության մեջ չպահել և 35-40 րոպեում կվերջացնեմ:

²⁹ Մի անգամ Չիկագոյում սահմանափակվեցի կես ժամով կամ 35 րոպեով, իսկ անցած կիրակի վերջացրի ընդամենը 45 րոպեում: Բիլին ինձ ասաց. «Հայրիկ, դու կատարելագործվում ես, ես հպարտ եմ քեզանով»:

³⁰ Գուցե այս առավոտ կիրակնօրյա դպրոցի փոքր դաս անելու համար... Ես ձեզ երկար չեմ պահի: Այսպիսով, կարող եք գնալ ճաշել, աղոթել և վերադառնալ երեկոյան բժշկության հավաքույթի համար: Աղոթքի շարք կկազմենք և կաղոթենք հիվանդների համար:

³¹ Եթե ճանաչում եք մարդկանց, որոնք հիվանդ են և ուզում են, որ իրենց համար աղոթենք, այս երեկո բերեք նրանց: Ամեն դեպքում բերեք նրանց: Կարևոր է նրանց բերել այստեղ այս երեկո, երբ հավաքվում ենք բոլորս միասին: Դժվար է ամենուրեք այցելություններ անել: Միշտ մեկին մոռանում ես, և նեղանում եմ: Բայց եթե բոլորին հավաքենք մեկ վայրում, կարող եմ բոլորի համար աղոթել: Այժմ, եթե մարդիկ ուզենան, որ աղոթենք իրենց համար... Դուք կասեք. «Արդյո՞ք կուզենան»: Իհարկե, կուզենան: Եվ մենք

կաղոթենք նրանց համար: Բերեք նրանց: Եվ եթե Տերը կամենա, բոլորի համար կաղոթենք, որովհետև զգում եմ, որ երրորդ փուլը սկսում է գործել: Հասկանում եք: Հիմա դա իմ մեջ է: Կուզենայի յուրաքանչյուրի համար աղոթել:

³² Այժմ անդրադառնանք Խոսքին, որտեղից կկարդանք մի ծանոթ հատված: Ես հապճեպորեն նշեցի այդ երեկ երեկոյան, որովհետև քունս տանում էր և նշեցի դրա հետ կապված մի քանի ուրիշ հատվածներ: Մի անգամ լսեցի, որ մի եղբայր օգտագործում է այդ հատվածը և նշեցի՝ մտածելով, ար առիթի դեպքում պետք կգա: Այդպես շատ հաճախ ենք անում: Նկատել եմ, որ շատերն են այստեղ նշումներ անում: Քարոզիչը կարող է այս կամ այն բանն ասել, և երբ լսում եք դա, ինչ-որ բան է արթնացնում ձեր մեջ: Եվ եթե դա Սուրբ Հոգուց է, հենց այդ հատվածից ելնելով պարզանք եք պատրաստում Տիրոջ համար: Շատ լավ է այդպես: Բոլոր հավաքություններում, որոնցում մասնակցում եմ, տեսնում եմ, որ եկեղեցու անդամները և քարոզիչները նշումներ են անում: Դա շատ լավ է: Մենք հավաքվում ենք, որ իրար օգնենք այս ճանապարհին:

³³ Այժմ կարդանք Հայտնության 3-րդ գլուխը, որտեղ գրված է եկեղեցու շրջանների մասին: Ես կարող էի վերցնել այս հատվածը և Սուրբ Հոգու օգնությամբ քարոզել հարյուր տարի շարունակ և այդ թեման երբեք չէր սպառվի, որովհետև այս հատվածում, ինչպես և ողջ Աստվածաշնչում, ամեն ինչ միահյուսված է: Այս առավոտյան իմ քարոզի թեման է՝ «Ինչպե՞ս կարող եմ հաղթել»: Ես ընտրեցի այս թեման, որովհետև ապրում եմ մի ժամանակաշրջանում, երբ չպետք է թողնենք, որ մարի արթնության հոգին: Մենք պետք է պահենք արթնությունը, ամեն օր արթնության մեջ ապրենք: Պողոսն ասում է, որ մենք պետք է ամեն օր մեռնենք, որ Քրիստոսն ապրի: Եվ երբեք չպետք է թույլ տանք, որ արթնությունը մեռնի մեր մեջ: Այժմ կարդանք Հայտն. 3-րդ գլուխը 21-րդ համարից. *«Ով որ հաղթի, նրան իշխանություն կտամ, որ ինձ հետ իմ գահին (անգլերեն թարգմանության մեջ գրված է «իմ գահի մեջ».* ծան. թարգմ.) *նստի, ինչպես ես էլ հաղթեցի և իմ Հոր հետ նրա գահին նստեցի: Ով որ ականջ ունի, թող լսի, ինչ որ Հոգին ասում է եկեղեցիներին»:*

³⁴ Ուշադրություն դարձրե՞լ եք այս հատվածում գրված բառերին: Ինձ հետ Իմ գահի մեջ, ոչ թե Իմ գահի վրա, այլ Իմ գահի մեջ: Այսինքն՝ Նրա տիրակալության մեջ: Ինչպես Քրիստոսն է իշխում գահի վրա Աստծո ողջ տիրակալությունում, այնպես էլ եկեղեցին՝ Հարսն է իշխելու Իր հետ Իր ողջ տիրակալությունում: Հասկանո՞ւմ եք: Ոչ թե Իմ գահին, այլ Իմ գահի մեջ, այնտեղ, ուր Նրա տիրապետությունն է: Գահը որևէ տիրակալություն, թագավորության վերևում է, իսկ այս թագավորությունը տարածվում է մինչև իր սահմանները հավիտյանս հավիտենից: Մտածեք այդ մասին:

³⁵ Երբ մենք գալիս ենք սերտելու այս բաները, իմ նպատակը չէ միայն ձեզ հետ հաղորդակցություն ունենալը: Ես սիրում եմ ձեզ հետ հաղորդակցվել, և եթե հնարավորություն ունենայի, կուզենայի գալ ձեր տուն, սեղմել ձեր ձեռքը, խոսել և ճաշել ձեզ հետ, նստել մի ծառի ստվերում գրուցելու և ձեզ հետ հաղորդակցվելու: Բայց երբ գալիս ենք այստեղ, որոշակի նպատակով ենք գալիս: Սա ուղղիչ տուն է: Ահա գահը: Սա Աստծո գահն է, և դատաստանը սկսվում է Աստծո տանից: Եվ մենք այստեղ հավաքվում ենք այնպիսի սիրով, որով միայն քրիստոնյաները կարող են սիրել, բայց

օրինակները, բայց չէր հասկանում:

¹⁶⁶ Հիշու՞մ եք, քույր Ռոջըրս, երբ ես այդ մասին խոսեցի Բասթիի թաղման ժամանակ: Ինչպես է ջուրը մաշեցնում քարը և բոլոր այդ բաների մասին:

¹⁶⁷ «Թաքցրու ինձ գերեզմանում, գաղտնի տեղում ինձ պահիր»: Նա սրտանց փափագում էր այդ: Նա ասում էր. «Կուզեի իմանալ, կուզեի գտնել ինչ-որ մեկին, ով ձեռքը կդնե ինձ՝ խեղճ մեղավորիս վրա և Սուրբ Աստծո հետ կխոսեի ինձ համար»: Ո՛հ, Աստված իմ: «Նա այնտեղ է: Ես գիտեմ, որ Նա կա: Կա Մեկը, որ կարող է անել այդ: Ինչ-որ տեղում կա Մեկը: Որտե՞ղ կարող եմ գտնել այդ Անձնավորությանը: Որտե՞ղ կարող եմ գտնել Նրան: Ես կթակեմ Նրա դուռը (Բրանհամ եղբայրը հարվածում է ամբիոնին--- ծան. խմբ.) և կխոսեմ Նրա հետ: Եթե մեկը կարողանար ձեռք դնել ինձ վրա և կանուրջ գցեր իմ և Աստծո միջև...»: Նա ասում էր. «Եթե միայն գտնեի այդ Անձնավորությանը: Ո՛հ, ու՞ր է Նա»:

¹⁶⁸ Նա Նրան փնտրեց իր եկեղեցում, իր կազմակերպության մեջ: Նա չգտավ այդպիսի Մեկին: Եվ հանկարծ ամպերը ցրվեցին, և Նա տեսավ Նրա գալը: Ո՛հ, ինչպես էր նրա ծեր սիրտը բաբախում ուրախությունից: Այնժամ ինչ-որ բան կատարվեց: «Ես գիտեմ, որ իմ Փրկիչը ողջ է»:

¹⁶⁹ Այդպիսի Մեկը կա: Ամեն: Այդպիսի Մեկը կա: *«Իսկ ես գիտեմ, որ Փրկիչս կենդանի է, և Նա վերջը պիտի կանգնի հողի վրա: Եվ իմ մորթը այսպես թափվելուց հետո, այն ժամանակ իմ մարմնից տեսնելու եմ Աստծուն»:*

¹⁷⁰ Ո՛հ, Ջատկի այդ առավոտը, երբ Նա հարություն առավ: Հոգի մարմինն էլ ընդամենը մի բուռ հող էր, բայց նա սպասում էր: Նա պատկանում էր ընտրյալների խմբին: Նա գերեզմանից դուրս եկավ և Աբրահամի, Իսահակի, Հակոբի հետ մտավ քաղաքը: Ո՛հ, Աստված իմ, ինչպիսի փառք: Ամեն: Որովհետև նրանք սպասել էին այդ Անձին:

¹⁷¹ Նրանց համար, ովքեր սպասում են Քրիստոսի երկրորդ գալստին, աշխարհի բաներին հաղթում են Նրա շնորհքով և աչքերը փակել են այն ամենի համար, որ Նրանից և Իր Խոսքից չէ, նրանց համար Նա երկրորդ անգամ կհայտնվի փառքով: *«Քանի որ Տերն Ինքը հրամանով, հրեշտակապետի ձայնով ու Աստծո փողով երկնքից վայր կգա, և Քրիստոսով մեռելները նախ հարություն կառնեն: Եվ հետո մենք, որ կենդանի ենք մնացել, նրանց հետ ամպերով օդի մեջ կհափշտակվենք՝ Տիրոջը դիմավորելու, և այդպես ամեն ժամանակ Տիրոջ հետ կլինենք»* (1 Թես. 4:16,17):

¹⁷² Նրա վերադարձի ժամանակ կլինեն մի բուռ մոխիր թե ողջ կլինեն, ոչ մի տարբերություն չկա: Ամեն: Դա ոչ մի նշանակություն չի ունենա, որովհետև ես ստացել եմ տեսիլքը: Վարագույրը պատռվել է, և ես տեսել եմ Նրան, ով կարող է ձեռքը դնել ինձ՝ մեղավոր մարդուս վրա և սուրբ Աստծո վրա: Նա իմ Քավորությունն է: Նա այն Խոսքն է, որի մեջ մնում եմ: Սկզբում էր Խոսքը: Նա է այդ Խոսքը և բարեխոսում է ինձ համար վերևում: Ամեն: Եվ ես այդ մասին կգոռան քանի դեռ շունչ ունեմ: Նա է իմ Հարությունն ու Կյանքը: Մնացածը սորուն ավազ է:

¹⁷³ Ինչպես Նա բերեց բոլոր Իրեն սպասողներին, այնպես էլ կգա բոլոր նորկտակարանյան սուրբերի համար, որոնք հաղթել են հարանվանությունների բոլոր քննադատություններին, հաղթել են մեր

նախասահմանված սերմ կա, որ սպասում է այդ պահին: Այնժամ դա նրան կշնորհվի, բայց դատաստանի պահը դեռ չի եկել, դեռ հաղթանակ չի եղել:

¹⁶⁰ Թագավորության մեջ Իր աջ և ձախ կողմերում նստելը դեռ չի շնորհվել նրան, ով պետք է ստանա այդ: Հաղթանակը դեռ չէր եղել, քննությունը դեռ չէր եղել: Այդ տեղերը շնորհվելու են ապագայում: Եթե մենք չարչարվենք Քրիստոսի և Իր Խոսքի համար, մենք կթագավորենք Նրա հետ, որովհետև Նա Խոսքն է: Հիշեք, եթե չարչարվենք Քրիստոսի և Իր Խոսքի համար, Նրա հետ կթագավորենք Իր Խոսքի մեջ:

¹⁶¹ Տեսեք, թե ինչպես Նա՝ մեր Օրինակը, հաղթեց, հետո բարձրացավ մահին, դժոխքին, հիվանդությանը, գերեզմանին հաղթելուց հետո: Նա գերությունը գերի վերցրեց, պարգևներ տվեց մարդկանց: Դա Հին Կտակարանն էր, Հին Կտակարանի սրբերի հետ, որոնք հաղթել էին: Նրանք փնտրել էին այդ Անձին, բայց մեռել էին Նրա գալստից առաջ: Բայց երբ այդ Անձը եկավ, դա ննջեցյալներին չխանգարեց: Ամեն: Ամեն դեպքում նրանք ոչինչ չէին կորցնում: Ողջ լինեք, թե մեռած, ի՞նչ տարբերություն, միևնույն է, դա ոչնչին չի խանգարի: Նրանք սպասում էին:

¹⁶² Նույնիսկ Հորը իր ժամանակին սպասում էր դրան: Նա ասում էր. «*Իսկ ես գիտեմ, որ Փրկիչս կենդանի է, և Նա վերջը պիտի կանգնի հողի վրա*»: Նա ընդամենը մարդ էր, սովորական մարդ: Նա զոհեր էր մատուցում, անում էր այն ամենը, ինչ Աստված էր պատվիրում: Նա այդ անում էր մարգարեների հանդեպ հարգանքով: Այնժամ սատանան եկավ նրան փորձելու, ինչպես ձեզ փորձելու համար է գալիս: Բայց ի՞նչ արեց նա: Նա հաստատում մնաց: Նրա կինը նրան ասաց. «Հայիոյիր Աստծուն և մեռիր: Այդպես մնալով թշվառ տեսք ունես»:

¹⁶³ Բայց նա պատասխանեց նրան. «Դու անզգամ կնոջ նման ես խոսում»: Աստվածաշունչը չի ասում, որ նա անզգամ էր, այլ խոսում էր անզգամ կնոջ նման: Նա ասաց. «Դու անզգամ կնոջ նման ես խոսում: Տերը տվեց, Տերը վերցրեց: Թող Տիրոջ Անունը օրհնյալ լինի»: Նա հաղթող եղավ:

¹⁶⁴ Նա հաղթեց հարևանների ասածներին: Նա հաղթեց եկեղեցու անդամների, Բաղդատի և բոլոր մյուսների ասածներին: Նա հաղթեց եպիսկոպոսին և նրա խոսքերին: Հաղթեց կարդինալին և այն ամենին, ինչ նա կարող էր ասել: Նա հաղթեց նույնիսկ հարանվանություններին և նրանց խոսքերին: Նա մնաց Խոսքի արդարության մեջ: Թեև դա արժեցավ նրա ողջ ունեցվածքը, կորցրեց նաև իր երեխաներին: Մոխրի վրա նստած քորում էր իր վերքերը խեցիով: Մինչդեռ նա հաղթեց: Եվ երբ վերջապես ավարտին հասավ փորձության ժամը, ամպերը ցրվեցին:

¹⁶⁵ Նա մտածում էր բոլոր տրամաբանական բաների մասին: «Որովհետև ծառն էլ տակավին հույս ունի. եթե մեռնի, նորից կապրի: Սերմը ընկնում է հողի մեջ, փտում է, նորից ապրում: Բայց ահա մարդը պառկում է, հոգին տալիս: Նա քայքայվում է: Նրա երեխաները գալիս են նրա վրա սգալու և նրան պատվելու, բայց նա չի նկատում: Չի կարող վեր կենալ: Ուրեմն ի՞նչ է կատարվում: Ես էլ եմ սերմ, գնալու եմ հողի մեջ: Ես չեմ կարող նորից վեր կենալ, մնալու եմ այնտեղ: Ոհ, թաքցրու ինձ գերեզմանում, գաղտնի տեղում ինձ պահիր, մինչև Քո բարկությունը անցնի: Ի՞նչ կլինի, եթե անցնեն դատաստանով: Ապառաժները մաշում են, ջուրը մաշեցնում է քարերը...»: Նա շարունակում էր ասել նման բաներ: Նա կարող էր տեսնել բոլոր այդ

այստեղ մենք Սուրբ Հոգու առաջնորդության տակ ենք: Սուրբ Հոգին մեր մեջ է: Եվ մենք այստեղ ենք, որ քնենք մեզ, տեսնենք, թե որոնք են մեր թերությունները, պակասությունները, որ մեր գտնված վիճակից հասնենք այն վիճակին, որում պետք է լինեինք: Սա է մեր սերտորդության նպատակը: Հովիվները սերտում են այդ բաները իրենց եկեղեցու համար: Երբ տեսնում են, թե ինչն է պակասում մարդկանց, սկսում են այդ մասին խոսել:

³⁶ Կարծում եմ, որ եկեղեցին պետք է մի քայլ առաջ գնար հիմա: Չեմ ուզում այդ մասին խոսել այս առավոտ, բայց կարծում եմ, որ շուտով, եթե Տերը կամենա, մինչև այս փողերի մասին քարոզելը... կուզենայի եկեղեցուն մի բան բերել. կարծում եմ, որ պետք է այդ իմանաք:

³⁷ Այժմ խոսենք այդ հաղթության մասին: Անշուշտ, գիտեք «հաղթել» բառի իմաստը: Պետք է ինչ-որ բան լինի, որին պետք է հաղթել: Եկեղեցու այս շրջանը, որին Սուրբ Հոգին դիմում էր (Լավողիկեի շրջանը)՝ կարիք ուներ հանդիմանության: Լավողիկեն կարիք ուներ հանդիմանության, որովհետև Քրիստոսի հանդեպ իր վերաբերմունքում, այս ժամանակաշրջանի տարբերությունն այն էր, որ եկեղեցին Քրիստոսին դուրս էր հանել, և Նա փորձում էր նորից ներս մտնել: Այդպիսին է սերը: Այն բանից հետո, երբ Իրեն հանեցին Իր իսկ տանից, Նա փորձում էր նորից ներս մտնել. «Ով որ ինձ դուռը բացի, կմտնեմ նրա մոտ»:

³⁸ Ամբողջության մեջ եկեղեցին Նրան մերժել էր: Բայց ուշադրություն դարձրեք. Նրա կանչը չի վերաբերում ողջ եկեղեցուն, այլ նրան, ով հաղթում է: Տեսնու՞մ եք: Ոչ թե ողջ եկեղեցուն, այլ հաղթողին, հաղթող անհատին: Դա Լավողիկեի եկեղեցու համար էր:

³⁹ Տեսնում ենք, որ դա Լավողիկեի եկեղեցու համար էր, և գիտենք, որ այս շրջանը կարիք ունի Աստծո խիստ հանդիմանության: Նրան խիստ հանդիմանություն է պետք: Եվ երբ մեր հոգևորականությունը դառնում է այնքան փափուկ և անկայուն (ինչպես մի ծեր պապիկ, որ հավանություն է տալիս իր թոռների բոլոր արածներին)...

⁴⁰ Այնքան եմ ասել և կրկնել, որ Աստված բարի է, որ նրան պատկերացնում են ծեր, բարի պապիկի պես: Հասկանու՞մ եք: Բայց Նա այդպիսին չէ: Նա Հայր է, արդար Հայր, ով խրատում է: Եվ սերը միշտ խրատող է: Հասկանու՞մ եք դա: Սերը միշտ ուղղում է: Ինչքան էլ ցավ պատճառի, ուղղում է: Իսկական մայրը խրատում է իր երեխաներին, իսկական հայրը խրատում է: Իսկ եթե փափուկ եք դառնում և թույլ եք տալիս ամեն ինչ...

⁴¹ Վերջերս մի հին գերանի վրայով անցնում էի հեղեղատի մյուս կողմը կամ ինչպես են դրան ասում՝ խանդակ: Ես ցատկեցի այդ գերանի վրա: Դրսի կողմից այն լիովին ամուր էր՝ թվում հաճախի կոճղի պես, բայց երբ ցատկեցի վրան, մի մեծ կտոր պոկվեց, այն լիովին փտած և հնացած էր: Ես մտածեցի. «Ահա թե ինչպիսին են դառնում քրիստոնյաները»: Նրանք այնպես են մեռել իրենց մեղքերի և հանցանքների մեջ, որ անկայուն են դարձել: Նրանք ոչ մի ծանրության չեն դիմանում: Նրանք նույնիսկ չգիտեն «հաղթություն» բառի իմաստը: Եվ ես սկսեցի մտածել. «Հաղթել՝ նշանակում է կյանքը պահել իր մեջ»: Կոճղը այդպիսին դարձավ, երբ կյանքը հեռացավ դրանից: Եվ էլ ավելի վատ դարձավ, երբ ընկած էր առվակի մեջ:

⁴² Վերցրեք մի քրիստոնյայի. եթե նրանից հեռանա Աստծո Կյանքը, Քրիստոսին ծառայելու ուրախությունը և ապրի մի եկեղեցուն, ուր նման

բաներ են կատարվում, այդպիսի պայմաններում ապրելով՝ երկու անգամ ավելի շուտ կփոխի:

⁴³ Ուրեմն, եթե մենք փորձում ենք հետևել ժամի պատգամին, կամ զոնե պատգամի այս մասին, պետք է անընդհատ ապրենք Քրիստոսի Կյանքով: Որովհետև եթե այդ չէք անում, մնում եք դրսում, իսկ եթե գիտեք, թե ինչ պետք է անեք ու չէք անում, Աստվածաշունչն ասում է. *«Արդ ով որ բարին իմանա ու չանի, նրա համար դա մեղք է»*: Եվ դուք փտում եք, երբ զատվում եք Աստծո կյանքից: Ուրեմն ողջ եությանը ջանացեք մնալ Քրիստոսի Կյանքի մեջ, որպեսզի պտուղ բերեք:

⁴⁴ Մենք գիտեք, թե ինչ ժամանակաշրջանում ենք ապրում: Սա ամենափառավոր ժամանակաշրջանն է: Լավողիկեի ժամանակաշրջանը ամենափառավորն է, որովհետև սա այն շրջանն է, որում վերջանում է ժամանակը և սկսվում հավիտենությունը: Եվ չնայած դրան, սա ամենամեղսալից ժամանակաշրջանն է: Այս ժամանակաշրջանում այնքան մեղքեր կան, որոնք նախկինում երբեք չեն եղել: Եվ սատանայի զորությանը հաղթելը ավելի դժվար է, քան անցած բոլոր ժամանակաշրջաններում:

⁴⁵ Առաջին դարերում քրիստոնյան կարող էր գլխատվել իր հավատքի համար. Քրիստոսին դավանելու համար նա կարող էր վճարել իր կյանքով: Նա սպանվում էր, և իր բոլոր նեղությունները վերջանում էին: Նա արագ գնում էր Աստծուն հանդիպելու: Բայց հիմա թշնամին գալիս է եկեղեցու անունով, և դա է մեզ խաբույ: Մենք մոլորության ժամանակաշրջանում ենք... Քրիստոսն Ինքն է ասել, որ վերջին օրերում երկու հոգիները իրար այնքան նման կլինեն, որ եթե հնարավոր լինեք, ընտրյալներն էլ կմոլորվեին: Հասկանու՞մ եք: Հիշեք, որ Քրիստոսը խոսում էր վերջին օրերի ընտրյալ ժողովրդի մասին: Ընտրյալներն էլ կմոլորվեին, եթե հնարավոր լինեք:

⁴⁶ Այդ մարդիկ կարող են ապրել մաքուր և սուրբ կյանքով. հնարավոր է, որ նրանք մեղավոր, շնացող, արբեցող, ստախոս և խաղամուլ չեն: Նրանց կյանքը կարող է զերծ լինել այդ բաներից, բայց նրանք Քրիստոսի հետ չեն: Սա Կյանքի ժամանակաշրջանն է, Քրիստոսի անձնական Կյանքի, երբ Նրա մեջ եղող ամեն բան... նախ, եղավ արդարացումը, ջրի մկրտությունը: Հետո եկավ Ուեսլեյը՝ վերստին ծնունդը, սրբացումը, որ մաքրում է: Ի վերջո, Սուրբ Հոգու մկրտությունը, երբ սրբացած անոթը ծառայության մեջ է դրվում: Հունարենում «սրբացած» բառը բաղադրյալ բառ է, որը նշանակում է «սրբացած և ծառայության համար մի կողմ դրված»: Մի կողմ դրված ծառայության համար. իսկ հիմա Սուրբ Հոգին այն ծառայության մեջ է դնում: Հասկանու՞մ եք այդ:

⁴⁷ Ուշադրություն դարձրեք, որ երբ պիղծ ոգին մարդու միջից դուրս է գալիս, գնում է ամայի վայրեր: Ահա թե ինչ արեց եկեղեցին՝ մկրտականները, մեթոդականները, որոնք հավատում են սրբացմանը: Այնուհետև, ասում է Հիսուսը, պիղծ ոգին վերադառնում է մարմնի մեջ, եկեղեցի, և տունը գտնում է աված, հարդարված, մաքուր կյանքով և այլն: Բայց եթե այդ տունը չի լցվում, չի բնակեցվում, պիղծ ոգին վերադառնում է, յոթ անգամ իրենից ավելի չար դևերի հետ, և այդ տան վերջնական վիճակը սկզբնականից յոթ անգամ ավելի չար է լինում: Ավելի լավ էր լուրջաբանական մնային, քան ընդունեին այդ Լուսը և չհետևեին դրան: Նույնը վերաբերում է

Համար 17, Պերգամոսի ժամանակաշրջան. *«Ով որ ականջ ունի (անհատը, ոչ թե ողջ խումբը: Հարսն է դուրս գալիս եկեղեցուց), թող լսի, ինչ որ Հոգին ասում է եկեղեցիներին: Ով որ հաղթի, նրան այն թագքրած մանանայից ուտել կտան և սպիտակ խիճ կտան նրան, և այն խճի վրա՝ մի մոր անուն գրված, որ ոչ ոք չգիտե, բացի նրանից, ով ստանում է»* (այդ շրջանի հաղթողների համար է):

¹⁵⁴ Թիվատիրի ժամանակաշրջան: Տեսնենք, թե ինչ է ստանում այդ ժամանակվա հաղթողը: Կարդանք 26-րդ համարը. *«Ով որ հաղթում է ու իմ գործերը մինչև վերջ պահում, նրան ազգերի վրա իշխանություն կտամ: Եվ նա կհովվի նրանց երկաթե գավազանով. նրանք բրուտի ամանի պես կփշրվեն, ինչպես ես էլ Իմ Հորից ընդունեցի»* (Լինել Նրա հետ գահի վրա: Քրիստոսը կհովվի ազգերին երկաթե գավազանով, և ահա հաղթական եկեղեցին նստած է Նրա հետ՝ հովվելու երկաթե գավազանով):

¹⁵⁵ Սարդեսի ժամանակաշրջան: 3-րդ գլուխ, 5-րդ համար. *«Ով որ հաղթի, նա սպիտակ հագուստներ կհագնի, և նրա անունը կյանքի գրքից չեն ջնջի. և նրա անունը կդավանեն իմ Հոր առաջ ու նրա հրեշտակների առաջ»* (Սարդեսի հաղթողների համար է):

¹⁵⁶ Այժմ կարդանք 12-րդ համարը, երբ խոսվում է Ֆիլադելֆիայի եկեղեցու մասին. *«Ով որ հաղթի, իմ Աստծո տաճարում նրան սյուն կանեն ու այլևս դուրս չի գնա: Նրա վրա կգրեն իմ Աստծո անունը և իմ Աստծո քաղաքի անունը, այն մոր երուսաղեմի անունը, որ երկնքից, իմ Աստծուց է իջնում, և իմ մոր անունը կգրեն»*:

¹⁵⁷ Տեսեք, թե ինչ է խոստացված հաղթողներին: Տեսնու՞մ եք: Լավողիկեի եկեղեցում՝ վերջին շրջանում, նույնպես կան մի քանի հաղթողներ: Հիշեք, որ ամեն ժամանակաշրջանը ժառանգում է այն, ինչ տրվել է նախորդ ժամանակաշրջաններին: Ուշադրություն դարձրեք: Այս ամենը կատարվում է այն բանից հետո երբ տրվել են այդ բոլոր բաները՝ այդ զորությունը, այդ անունները, այդ պահված մանանան և այլն: Նա խոստացել է տալ պահված մանանան: Այժմ նայենք եկեղեցու վերջին շրջանը: 3-րդ գլուխ, 21-րդ համար. *«Ով որ հաղթի, նրան իշխանություն կտամ, որ ինձ հետ իմ գահին նստի (ամեն), ինչպես ես էլ հաղթեցի և իմ Հոր հետ նրա գահին նստեցի: Ով որ ականջ ունի, թող լսի, ինչ որ Հոգին ասում է եկեղեցիներին»*:

¹⁵⁸ Վարձ կա հաղթողների համար: Շտապիր, շուշան: Եթե դա կա ձեր մեջ, մի կողմ չալուրեք ցեխը և նման բաները և աճեք, բարձրացեք վեր: Այո: «Ինձ հետ կնստի Իմ աթոռին»:

¹⁵⁹ Դուք գիտեք, որ մի անգամ (ժամանակ չունենք կարդալու) Հակոբոսի և Հովհաննեսի մայրը եկավ այդ տեղը նրանց համար խնդրելու: Գիտե՞ի՞ք այդ: Հիշու՞մ եք այդ մասին: «Տեր, թող որդիներս նստեն մեկը Քո աջ կողմում, մյուսը՝ ձախ»: Դա մոր ցանկությունն էր իր որդիների համար: Բայց Հիսուսն ասաց, որ այդ տեղը նախասահմանված էր: Այդ դիրքը դեռ այն ժամանակ գոյություն չուներ: Ինչու՞: Ուշադրություն դարձրեք, որ այդ տեղը շնորհվելու է նրան, ում համար սահմանված է: Նրա աջ կողմում նստելու, Նրան ամենամոտը գտնվելու համար պետք էր հաղթող լինել: Նա ասաց. «Ես չեմ կարող դա շնորհել քեզ, այդ տեղը շնորհվելու է դատաստանից հետո»: Ամեն: Հասկանու՞մ եք: «Ես չեմ կարող դա շնորհել քեզ, բայց դատաստանից հետո նրանք կնստեն Իմ աջ և ձախ կողմերում»: Այնտեղ

¹⁴⁴ Հիշեք, որ երբ Նա եկավ երկրի վրա, կար նույնքան անհավատություն (եթե ոչ ավելի) ինչքան ուրիշ ժամանակներում: Դա բնավ չխանգարեց Նրան: Երբ նրան սատանա էին անվանում Աստված անվանելու փոխարեն, դա Նրան չէր հուզում, երբ Նրան նվաստացնող անուններ էին տալիս, դա էլ չէր հուզում: Նա մի նպատակ ուներ՝ հնազանդվել Հորը, պահել Խոսքը: Խոսքն Աստված է: Նա միայն այդ միտքը ուներ:

¹⁴⁵ Մենք երբեմն ընկնում ենք հետ դառնալու փորձության մեջ: Ձեզանից շատերը փորձվել են հետ դառնալու հարանվանություններ, որովհետև աշխարհն ասում է. «Ո՞ր հարանվանությանն եք պատկանում: Ո՞ր եկեղեցուն եք հարում»: Մենք փորձվում ենք այդ ամել: Բոլորս էլ փորձվել ենք: Մեր քույրերը փորձվում են վերադառնալու ուրիշ եկեղեցիներ՝ Աստծո ժողովներ, հոգեգալստական եկեղեցիներ և այլն, որտեղ նրանց թույլ կտան մազերը կտրել և հագնվել ինչպես պատահի: Դուք փորձվում եք անելու այդ, որ լավ երևաք այս չար սերնդի մեջ, որում ապրում ենք, երբ մեր ժամանակաշրջանի ամենամեծ մեղքը, մեր եկեղեցիների հիմնական մեղքը աշխարհասիրությունն է: Ինչպես Աստվածաշունչն է ասում, Լավոդիկեի ժամանակաշրջանը աշխարհիկ է, հարուստ և ոչ մի բանի կարիք չունի: Եվ չգիտի, որ ինքը աղքատ, մերկ, կույր և թշվառ է: Սա մեր ժամանակաշրջանի մեղքն է: Եթե լսում եք, որ Աստծո Խոսքը աղաղակում է այդ մեղքի դեմ և գնում եք Խոսքի տված ճանապարհով, աշխարհի աչքում լավ չեք երևում:

¹⁴⁶ Դուք փորձվում եք հետ դառնալու: Գիտեմ, որ հոգնել եք, որ անընդհատ այդ բաների մասին եմ ասում: Բայց ես էլ եմ հոգնել այդ ամենի մասին խոսելուց: Այն մեղքը, որի մասին ասում եմ ձեզ... Դուք ասում եք. «Ինչու՞ ես անընդհատ նույն բանը կրկնում»: Ուրեմն դադարեք այդ մեղքերը գործելուց: Ես փորձում եմ ձեր կյանքը փրկել Խոսքով: Ես հոգնել եմ դրանից: Ուրեմն այդ բաները կարգի բերեք: Դա մեղք է, չպետք է անեք այդ:

¹⁴⁷ Եթե մենք պետք է հաղթենք այդ բաներին, պետք է սպասենք, որ այդ աշխարհիկ բաներով փորձվելու ենք: «Եթե սիրում եք աշխարհը և աշխարհի բաները, ուրեմն Աստծո սերը ձեր մեջ չէ»,--- ասում է Հիսուսը:

¹⁴⁸ Կվերջացնենք ասելով պարզապես սա. վարձ կա հաղթողի համար:

¹⁴⁹ Թույլ տվեք մի բան ասել: Վերցրեք ձեր Աստվածաշունչը և կարդանք Հայտնության երկրորդ գլուխը: Այն ամենը, ինչ ասում էի հաղթելու վերաբերյալ... Ինքներդ ձեզ քննեք: Քննեք ձեզ հոգևոր Հայելու մեջ և տեսեք, թե արդյոք հաղթել եք:

¹⁵⁰ Եփեսոսի եկեղեցու հրեշտակին գրված առաջին պատգամը: Լսեք, թե Նա ինչ է ասում Հայտնության 2-րդ գլխի 7-րդ համարում: Նա նրանց ցույց է տալիս, թե ինչպես են կորցրել առաջին սերը. *«Ով որ ականջ ունի, թող լսի, ինչ որ Հոգին ասում է եկեղեցիներին: Ով որ հաղթի, նրան (անհատին, ոչ թե եկեղեցուն) կենաց ծառի պտուղից ուտել կտամ, որ Աստծո դրախտում է»* (Հայտն.2:7): Ահա Եփեսոսի հաղթողները:

¹⁵¹ Այնուհետև Չմյուռնիայի ժամանակաշրջանն է: Լսենք, թե ինչ է ասվում հաղթողներին: Համար 11. *«Ով որ ականջ ունի, թող լսի, ինչ որ Հոգին ասում է եկեղեցիներին: Ով որ հաղթի, երկրորդ մահից չի վնասվի»*:

152

¹⁵³ Տեսնենք, թե ինչ է ստանում Պերգամոսի ժամանակաշրջանի հաղթողը:

հոգեգալստականներին: Տեսնում եք, թե ինչ եմ ուզում ասել: Հարդարված տուն...

⁴⁸ Վերջերս խոսում էի մեկի հետ, ով ինձ ասաց. «Նրանք շատ զգույշ են, և Սուրբ Հոգուն հոգեգալստականների նման չեն կոչում, որովհետև այդպիսով կնույնանային հոգեգալստականների հետ» (անգլերենում հոգեգալստականները ասում են "Holy Ghost", մյուս խմբերն ասում են "Holy Spirit", երկուսն էլ «Սուրբ Հոգի» են նշանակում--- ծան. թարգմ.): Նրանք չեն ուզում նույնանալ լեզուներով խոսող մարդկանց հետ, մինչդեռ դա հենց Սուրբ Հոգուց է գալիս: Ի՞նչ է կատարվել: Երբ թշնամին վռնդվեց սրբացման միջոցով (տունը մաքրվեց), հետո վերադարձավ, բայց տունը չգտավ Սուրբ Հոգով լցված. այնժամ եկեղեցին միացավ մնացած եկեղեցիներին, եկեղեցիների Համաշխարհային Խորհրդին, որը սերտ կապերի մեջ է կաթոլիկության և մնացածների հետ, և հիմա նրա վիճակն ավելի վատ է, քան այն ժամանակ, երբ դուրս եկավ լյութերականությունից: Դա մարդկային, մարմնավոր եկեղեցի է:

⁴⁹ Նայեք Լավոդիկեի եկեղեցուն Սուրբ Հոգին ստանալուց հետո: Ունենալով գիտությունը, ունենալով Աստծո Հոգին իր մեջ՝ նա մերժում է Աստծո գործերը՝ դրանք չար համարելով: Հետո ի՞նչ կատարվեց: Այսպես Քրիստոսին դուրս հանեցին Իր սեփական եկեղեցուց: Խոսքը երբեք Քրիստոսին եկեղեցուց դուրս ցույց չի տվել Լավոդիկեի ժամանակաշրջանից առաջ: Բայց Լավոդիկեի եկեղեցին Նրան դուրս է հանել և Նա փորձում է ներս մտնել:

⁵⁰ Արդարացումը չէ, որ Նրան ներս է բերել: Սրբացումը միայն տեղն է պատրաստել Նրա համար: Բայց երբ գալիս է Սուրբ Հոգու մկրտությունը, Նա մտնում է մարդու մեջ: Եվ մերժել են Նրան հիմա, երբ Նա ցույց է տալիս, որ Ինքը նույնն է՝ երեկ, այսօր և հավիտյան: Նրան մերժեցին, որովհետև հարանվանություններ ստեղծեցին, իսկ Աստծո Հոգին չի հանդուրժում հարանվանությունները: Հասկանո՞ւմ եք հիմա: Նրանք մերժել են Նրան: «Մենք չենք ուզում որևէ գործ ունենալ այդ հեռագոյության հետ: Դա սատանայից է: Գուշակություն է»: Տեսնում եք, նրանք չեն հասկանում: Աչքեր ունեն, և չեն կարողանում տեսնել, ականջներ ունեն, և չեն կարողանում լսել: Միայն Աստված է բացում աչքերը նրանց, ում աչքերն ուզում է բացել: Նա խստացնում է ում ուզում է, Կյանք է տալիս ում ուզում է: Այդպես է ասում Սուրբ Գիրքը:

⁵¹ Մենք տեսնում ենք, թե ինչ ժամում ենք ապրում, որ փուլում ենք, և ինչ է կատարվել: Եվ Սուրբ Հոգին հանդիմանում է Իրեն մերժող ժամանակաշրջանին: Բայց բոլոր այդ բաների մեջ նկատե՞լ եք սա. «Ով որ հաղթի...»: Նույնիսկ այս աշխարհիկ ու չար ժամանակաշրջանում Նա ասում է. «Ով որ հաղթի...»:

⁵² Դա ցույց է տալիս, որ Աստված միշտ ունեցել է հաղթողներ: Ամեն ժամանակաշրջանում հաղթողներ եղել են: Ամեն անգամ, երկրի ամեն ժամանակաշրջանում Աստված միշտ ունեցել է մեկը, որի վրա եղել է Աստծո ձեռքը, մեկը որը վկա է եղել այս երկրի վրա: Նա երբեք առանց վկայի չի եղել, եթե նույնիսկ երբեմն միայն մեկ վկա է եղել, այնուամենայնիվ միշտ որևէ հաղթող եղել է:

⁵³ Ինչպես հին ժամանակների սրբերը... Մի շատ լավ մարդ, մի գիտակ ինձ

ասաց Յոթ Կնիքների պատգամից հետո. «Բրանհամ եղբայր, դուք, որ գիտակ էք խորհրդապատկերների հարցում, ինչպե՞ս կարող էք ասել, որ եկեղեցին կհափշտակվի առանց մեծ նեղությամբ անցնելու»: Եթե կա նախապատկեր, պետք է լինի նաև պատկերը, որից սկիզբ է առել: Եվ ինչ էլ որ ասեն, ամեն ճշմարտություն նախապատկեր ունի: Ստվեր կա: Աստվածաշունչն ասում է, որ անցած բաները գալիք բաների ստվերն են: Այդ մարդն ինձ ասաց. «Դուք, որ վերցնում եք Հին Կտակարանը որպես ստվեր, ի՞նչ կանեք այս եկեղեցու հետ»:

⁵⁴ Այդ մարդը մեծ քարոզիչ է, իմ լավագույն ընկերներից մեկը, նա շատ սիրելի եղբայր է: Ես չէի ուզեմ մի բառ ասել նրա դեմ: Ամեն դեպքում որպես քրիստոնյա ես չէի ուզեմ այդ անել: Այս հարցում նա համաձայն չէ ինձ հետ, բայց նա շատ սիրելի եղբայր է: Հաճախ միասին ճաշում ենք և լավ ենք իրար հասկանում: Նա հրաշալի մարդ է, բայց չի կարողանում համաձայնել ինձ հետ: Ես զնահատում եմ նրա անկեղծությունը, նա այն շողորթությունից չէ, որոնք փորձում են բոլորի հետ համաձայնվել: Նա իր համոզմունքներն ունի և հավատարիմ է դրանց: Դա ինձ դուր է գալիս: Նա լավ մարդ է... Ոհ, ես ո՛չ գիտակ եմ, ո՛չ վարդապետ, իսկ նա գիտակ է և վարդապետ: Բայց ես չեմ կարող համաձայնել իր հետ, որովհետև չեմ տեսնում... Սա փրկությանը չի վերաբերում, այլ Տիրոջ գալստյանը:

⁵⁵ Նա կարծում է, որ եկեղեցին պետք է անցնի մեծ նեղության միջով, որպեսզի մաքրվի: Բայց ես ասում եմ, որ Հիսուսի Արյունն է մաքրում եկեղեցուն: Ես կարծում եմ, որ եկեղեցին կանցնի մեծ նեղության միջով, բայց ոչ Հարսը: Կընտրեի՞ք մի կնոջ, որին անհրաժեշտ է մաքրել նրա հետ ամուսնանալուց առաջ: Քրիստոսի Հարսը ընտրված է, նա ընտրյալն է, Աստծո Հարսը:

⁵⁶ Բայց այդ ընկերս ասաց. «Որտե՞ղ ես գտնում դրա խորհրդապատկերը, որ Հարսը պետք է նեղության միջով չանցնի... Ես գիտեմ հատվածներ, որոնք ցույց են տալիս, որ եկեղեցին պետք է անցնի նեղության միջով: Կարդա վեցերորդ կնիքը: Դա բավական է: Այնտեղ եկեղեցուն տեսնում ենք մեծ նեղության ժամանակաշրջանում»: Բայց եթե ավելի առաջ կարդանք, կտեսնենք, որ Հարսն արդեն գնացել է: Այդ ժամանակ նա փառքի մեջ է: Նա չի անցնում մաքրման միջով: Նայեք. *«Ինձ հավատացողը հավիտենական կյանք ունի և չի դատապարտվի, այլ մահից դեպի կյանք է անցել»*: Քրիստոսը մեզ խոստացել է, որ մենք դատաստանով չենք անցնելու: Նա գրավել է իմ տեղը, այնպես, որ ես լիովին ազատ եմ: Եթե ես ներված եմ, ուրեմն ներված եմ: Եթե Նա փրկագնել է ինձ և փրկագինը տալիս է վաշխառուին, ինչպես նա կարող է ասել, որ դեռ իրեն եմ պատկանում: Ես ստացական ունեմ Հիսուս Քրիստոսի Արյունով գրված (ամեն): Անդրադառնա՞նք մեր թեմային: Նա ինձ ասաց. «Որտե՞ղ կարող ես գտնել Հարսի խորհրդապատկերը, որի մասին այնքան խոսում ես»:

⁵⁷ Ես պատասխանեցի. «Ահա. Մատթ.27:51»: Թույլ տվեք կարդալ և կտեսնենք, թե արդյոք խորհրդապատկեր կա, թե արդյոք կգտնենք այդ ընտրյալ Հարսին: Մատթ.27:51: Դա կատարվեց մեր Տիրոջ խաչելության ժամանակ: *«Եվ ահա տաճարի վարագույրը պատռվեց երկու մասի՝ վերևից մինչև ներքև...»*:

⁵⁸ Դա օրենքն էր: Օրենքը վերջանում էր հենց այդ պահին, որովհետև

¹³⁴ Մովսեսը ժայռին հարվածեց և ասաց. «Դուրս արի ժայռից»: Ջուրը չեկավ: Հետո նորից հարվածեց և ասաց. «Հրամայում եմ դուրս գալ»: Եվ ջուրը հոսեց:

¹³⁵ Աստված ասաց. «Եկ այստեղ: Դու ինքդ քեզ փառավորեցիր: Դու վերցրիր Իմ զորությունը և Ինձ սրբացնելու փոխարեն ինքդ քեզ սրբացրիր: Դրա համար դու չես մտնի այդ երկիրը: Հայացք գցիր խոստումի երկրին, բայց դու այնտեղ չես մտնի»: Եվ մինչդեռ Մովսեսի նմանը չկար, դա հաստատ է:

¹³⁶ Երբ սատանան ցանկացավ, որ Հիսուսը ցույց տա Ինքն Իրեն, ասաց. «Բարձրացիր տաճարի վրա և ցատկիր»:

¹³⁷ *Հիսուսը պատասխանեց. «Դարձյալ գրված է՝ «Տիրոջը՝ քո Աստծուն մի՛ փորձիր»*: Սատանայի ամեն հարձակմանը Հիսուսը պատասխանեց խոսքով:

¹³⁸ Աստծո ոչ մի ճշմարիտ ծառա չի փորձում ինքն իրեն ցույց տալ Աստծո զորության միջոցով: Եթե անի այդ, կորցնում է իր իրավունքները:

¹³⁹ Երրորդ մեծ հարձակումը. սատանան նրան առաջարկեց իր թագավորությունը: Սատանան ասաց. «Տեսնու՞մ ես աշխարհի թագավորությունները: Դրանք պատկանում են ինձ և տալիս եմ ում ուզում եմ: Ես դրանք կտամ քեզ»: Բայց հիշեք, որ սատանան նրան մղում էր թագավորությունը ձեռք բերել առանց վճարելու խաչի գինը: Եթե Հիսուսն աներ այդ, մենք կորսված կլինեինք: Նա կարող էր թագավորությունը ստանալ, բայց պետք է հետևեր... Նա փորձվեց անելու այդ: Դա դժվար բան էր: Նա փորձվեց վերցնելու այդ ազատությունը և դառնալու երկրի թագավորը առանց խաչի միջով անցնելու: Բայց եթե աներ այդ, Նրա ենթակաները կմեռնեին: Սատանան շատ կուզեր, որ Հիսուսը լսեր իրեն: Բայց Հիսուսն ասաց. «Հեռացիր, սատանա՛»:

¹⁴⁰ Նա այդ չարեց, Նա ընտրեց ծանր և դժվարին ճանապարհը, հալածանքի, մահվան ճանապարհը: Այս առավոտ պատրա՞ստ ենք մենք ընտրելու նույն ճանապարհը, որ Նա ընտրեց: Պատրա՞ստ ենք մեռնելու: Պատրա՞ստ ենք հանձնվելու Աստծուն, մերժելու աշխարհը և բոլոր բաները, որ միայն Նրան ծառայենք:

¹⁴¹ Հիսուսը հրաժարվեց սատանային լսելուց: Նա փորձվեց, բայց հաղթեց մեզ համար: Նա ամեն փորձության դիմացավ ինձ և ձեզ համար: Նա կարող էր ընտրել հեշտ ճանապարհը, բայց ինչու՞ ընտրեց մյուս ճանապարհը. որ մենք էլ կարողանայինք Իր հետ գնալ: Եվ եթե Նա այդպիսի գին վճարեց, ինչքան խղճուկ պիտի լինենք, որ չընդունենք այդ, երբ ամեն դեպքում ոչ մի լավ բան այս երկրի վրա չկա:

¹⁴² Եթե ապրեք հարյուր տարի, դա ձեզ ու՞ր կտանի: Չեր խելացիությունը, հոգու առույգությունը կանհետանան, կդառնաք ծեր, երեքացող, անզոր: Դրան կհասնեք, հետո կգա վերջը: Հիմա եկեք, հաղթական եղեք: Ինչպե՞ս հասնել այդ հաղթանակին: Խոսքով: Արեք այն, ինչ խոսքն է ասում: Քայլեք խոնարհությամբ, ապրեք Հիսուսի ներկայության մեջ:

¹⁴³ Նա ամեն բան կրեց իմ և ձեզ համար: Նա այն Օրինական է, որ մեզ ցույց է տալիս, թե ինչպես հաղթել մեր ժամանակվա չար սերնդի մեջ, ինչպես որ Նա հաղթեց Իր ժամանակի չար սերնդի մեջ:

երեխան ապրեր, դուք էիք մեռնելու: Թողեք ինչպես որ կա»:

¹²⁷ Գերմանիայից այդ լուրերական մեծ քարոզիչը մամակ գրեց, որում ասում էր. «Չեմ կարող ասել, թե ինչքան եմ գնահատում այն, ինչ արեց Բրանհամ եղբայրը, ինչպես նա սպասեց Աստծո կամքի հստակ արտահայտմանը որևէ բան ասելուց առաջ»: Այդպես: Կառչեք Աստծո որոշումից: Կարևոր չէ, թե մարդիկ ինչ են ասում. երբեք մի լսեք սատանային:

¹²⁸ Եթե սատանան ձեզ ասի. «Ձրի մկրտությունը պետք է լինի հանուն Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու...», ուշադրություն մի դարձրեք: Աստված այլ կերպ է ասել: Եթե ձեզ ասեն. «Դուք լավ մարդ եք, լավ կին եք, կարիք չկա, որ...», մի լսեք: Եթե խոսքը ձեզ ուրիշ բան է ասում, լսեք խոսքը՝ ինչ էլ որ ասի: Դա այն օրինակն է, որ Հիսուսը տալիս է ձեզ: Սատանան գլխավորապես այդպես հարձակվեց նրա վրա:

¹²⁹ Այնուհետև կա երկրորդ հարձակումը (պետք է շտապեմ, ժամանակն այնքան արագ է անցնում): Դա անձնական փառքի հարձակումն է: Ինչքան Աստծո ծառաներ են ընկնում դրա պատճառով՝ ցանկանալով ցույց տալ, թե ինչ կարող են անել: «Փառք Աստծուն, ալելուիա: Ես ազատագրող եմ: Ես ինչ-որ բան եմ ինձանից ներկայացնում»: Տեսնու՞մ եք:

¹³⁰ «Բարձրացիր տաճարի տանիքին և ցատկիր»: Եվ Նրան փորձեց, որ անի այդ: Հիշեք, որ Նա ունեցավ այդ փորձությունը: Դա դժվար էր: Սատանան Նրան ասել էր. «Եթե ուզում ես ժողովրդի առաջ ինչ-որ բան ներկայացնել, բարձրացիր տաճարի տանիքին և ցատկիր: Ես Քեզ սուրբգրային հատվածներ կտամ այդ թեմայի վերաբերյալ. «Իր հրեշտակներին կպատվիրի քեզ համար, որ քեզ ձեռքերի վրա վերցնեն, որ չլինի թե ոտքդ քարի դիպչի»: Նա ուզում էր Տիրոջը ստիպել, որ Ինքն Իրեն ցույց տա, Իր իշխանությունը ցույց տա:

¹³¹ Հիշեք, որ Աստծո ոչ մի ճշմարիտ ծառա չի անում այդպես: Եթե տեսնում եք մեկին, որ ինքն իրեն ցույց է տալիս, փքվում, ուրեմն հիշեք, որ ինչ-որ բան ճիշտ չէ իր մեջ: Աստված չի ուզում այդ, Հիսուսը մեզ օրինակ է տվել: Նա հաստատ կարող էր այդ անել, բայց չարեց: Աստծո ոչ մի ծառա իրեն ցույց չի տալիս, չի վերցնում Աստծո զորությունը, որ իր գերազանցությունը ցույց տա մյուսների հանդեպ:

¹³² Բայց հիշու՞մ եք այն դեպքը, երբ Մովսեսն արեց այդ: Աստված նրան զորություն էր տվել անելու այն, ինչ ուզում էր: Նա նրան մարգարե էր դարձրել: Նա երկրորդ անգամ հարվածեց ժայռին: Դա Աստծո կամքին հակառակ էր: Աստված ասել էր. «Խոսիր ժայռի հետ, երկրորդ անգամ մի հարվածիր, այլապես կբանդես խոսքի խորհրդապատկերների ներդաշնակությունը: Ժայռը պետք է միայն մեկ անգամ հարվածվի»: Բայց երբ Մովսեսն այդպես արեց, կարծես ցույց տվեց խոսքի անզորությունը, ոչ բավարար լինելը: Այո, կարևորը խոսքն էր: Ժայռը խոսքն էր:

¹³³ Առաջին անգամ հարվածեց ժայռին, և ջրերը բխեցին: Այնուհետև ժողովուրդը նորից ծարավեց: Այնժամ Աստված ասաց. «Վերադարձիր ժայռի մոտ և խոսիր նրա հետ»: Այն հարվածվել էր միայն մեկ անգամ: Տեսեք, կարծես Մովսեսը վկայում էր, որ խոսքը բավարար չէ, կարծես անհրաժեշտ էր, որ ժայռին մեկ անգամ էլ հարվածեն:

վարագույրը ժողովրդին զատում էր Աստծո սուրբ առարկաներից: Միայն օծյալ քահանան կարող էր այնտեղ մտնել տարին մեկ անգամ: Հիշու՞մ եք այդ: Ուշադրություն դարձրեք, որ Աստված Ինքը Իր ձեռքով պատռեց վարագույրը, որովհետև վարագույրը պատռվեց վերևից ներքև, ոչ թե ներքևից վերև: Այդ վարագույրը մոտ տասներկու մետր բարձրություն ուներ, ինչն էլ ցույց է տալիս, որ հենց Աստված է այն պատռել: Ուրեմն այդ պահից բոլորն էլ կարող էին գալ և հաղորդ լինել Իր սրբությանը: «Եվ երկիրը շարժվեց և քարերը ձեղքվեցին: Գերեզմանները բացվեցին, և շատ սուրբ մեջեցյալների մարմիններ հարություն առան: Ու գերեզմաններից դուրս գալով՝ նրա հարությունից հետո սուրբ քաղաքը մտան և շատերին երևացին»:

⁵⁹ Ահա ընտրյալները, Հարսը: Ողջ հրեական եկեղեցին չէ, որ դուրս եկավ այդ պահին: Մինչդեռ բոլորը նույն զոհն էին արել: Բոլորը գտնվում էին նույն գառունկի արյան տակ, բայց կար ընտրյալ խումբ: Եվ այդ ընտրյալ խումբը, երբ այդ իրադարձությունը կատարվեց, հավատաց, անկեղծ և հաստատուն եղավ... Այժմ անդրադառնամ այս բառին՝ հաղթել: Լավ ըմբռնեք սա. նրանք իրոք հաղթել էին՝ մատուցելով նույն զոհը, ինչ որ ուրիշները, բայց նրանք այդ արել էին անկեղծությամբ. այդպես նրանք հաղթեցին աշխարհի բաներին, երբ քաղությունը իսկապես եղավ նրանց համար: Նրանք դրախտում էին մինչև մշված ժամանակը, նրանք հաղթել էին, հանգստանում, մեջում էին... «..շատ սուրբ մեջեցյալների մարմիններ հարություն առան» (մեջած հողի մեջ):

⁶⁰ Եթե ժամանակ ունենայինք, կխոսեինք Դանիելի մասին: Երբ Դանիելը՝ ընտրյալը, հաղթեց... Տերն ասաց. «Կնքիր գիրքը, Դանիել, որովհետև դու հանգչելու ես քո ժառանգության մեջ: Բայց երբ գա Իշխանը՝ պահանջելու Իր ժողովրդին, դու կանգնած կլինես Քո ժառանգության մեջ»: Եվ ահա առաջ է գալիս ոչ թե ողջ Իսրայելը, այլ Իսրայելը՝ Հարսի խորհրդապատկերը:

⁶¹ Իսրայելի մնացած մասը չի վերադառնում ընդհանուր հարությունից առաջ: Բայց Տեր Հիսուսի գալստյան ժամանակ, նրանք ովքեր իրոք սիրում են այդ գալուստը, ապրում են այդ գալստյան համար... Երբ Նա հայտնվի օդերում, այդ եկեղեցին, որ մեռած էր Քրիստոսով, հարություն կառնի և նրանք կփոխվեն մեկ ակնթարթում: Մնացածները ոչինչ չեն նկատի: Հիշեք, թե ում հայտնվեցին նրանք քաղաքում: Հափշտակությունը նույն կերպ է լինելու: Մենք միմյանց կտեսնենք, և նրանց կտեսնենք: Մյուսները դրանք չեն տեսնի: Հափշտակությունը գաղտնի կլինի, պահված միայն նրանց համար, ովքեր սպասում են այդ պահին, հետո կլինի վերադարձ երկրի վրա փառավոր Հազարամյայի համար: Մյուս մեռելները հարություն չեն առնի հազար տարուց առաջ: Հետո կլինի ընդհանուր հարությունը, երբ ողջ Իսրայելը...

⁶² Տեսեք, թե ինչպես են ներկայացված տասներկու առաքյալները, տասներկու նահապետները, նրանք բոլորն էլ ներկայացված են: Մենք երբեք չեն սերտել դա, բայց եթե Տերը թույլ տա, մի օր կտեսնենք, թե ինչ են այդ հասափսե պատերը, տասներկու քարերը, տասներկու դռները, տասներկու հիմքերը, այն ամենը, ինչ ներկայացված է: Այն օրերին պատգամաբեր հրեշտակները նստում են տասներկու աթոռներին՝ դատելու նրանց, ովքեր մերժել են իրենց պատգամը: Ամեն: Ահա թե ինչ փառավոր օր

է գալու:

⁶³ Ի՞նչ փառավոր ժամանակներում ենք ապրում: Ով եկեղեցի, ինչպե՞ս մենք պետք է քննենք ինքներս մեզ: Մենք խոսում ենք գալիք բաների մասին, այն բաների մասին, որոնք կատարվելու վրա են: Այժմ, կանգ առնենք, քննենք ինքներս մեզ՝ տեսնելու, թե ամեն բան կարգին է մեր հավատքում:

⁶⁴ Այժմ խոսենք մի քանի մարդկանց մասին, ովքեր հաղթել են: Հիսուս Քրիստոսը Նոյի ժամանակը նմանեցնում է մեր ապրած ժամանակին: (Կարծում էի, տասը ռոպե կտրամադրեն դրան, բայց ահա կես ժամ անցավ: Ես նոր սկսել եմ առաջին էջը: Եթե կարողանամ մի քանի էջ բաց կթողնեմ):

⁶⁵ Հիսուսը Նոյի ժամանակը ներկայացնում է որպես մեր ժամանակների խորհրդապատկեր: Նա ասում է. *«Եվ ինչպես Նոյի օրերին եղավ, այնպես էլ Մարդու Որդու օրերին կլինի»*: Մարդու Որդու գալստի ժամանակ կլինի այնպես, ինչպես Նոյի օրերում էր: Ուշադրություն դարձրեք, որ նախաջրհեղեղյան աշխարհում գուցե կային միլիոնավոր մարդիկ, բայց ընդամենը ութ հաղթողներ եղան: Ութ հոգի հաղթեց, ճշմարիտ հաղթողները ութն էին: Նոյի երեք որդիներն էին իրենց կանանց հետ, Նոյը և իր կինը: Ութ հաղթողները ճիշտ ժամանակին մտան տապանը: Ինչպե՞ս կարողացան այդ անել. նրանք լսեցին Աստծո՝ Խոսքը: Երբ դուռը փակվեց, նրանք փակված չմնացին դրսում, այլ ներսում:

⁶⁶ Ո՛հ, սիրելի բարեկամներ, թույլ մի տվեք, որ դուռը փակվի: Հիսուսն ասաց. *«Եվ ինչպես այն օրը եղավ, այնպես էլ Մարդու Որդու օրերին կլինի»*: Եթե մեկը դրսում մնա... Գուցե նրանցից շատերը լավ մտադրություններ են ունեցել. *«Եթե մի օր մի բան պատահի, Նոյ եղբոր հետ կմտնենք, նա այնքան լավ մարդ է»*: Միմյուրեք, տեսեք, միայն ութ հոգի ներսում փակվեցին:

⁶⁷ Լավ մտածեք: Եթե դրսում եք, հետ եք գնում, շտապեք, մտեք ողջ արագությամբ, որովհետև դուռը կարող է փակվել ցանկացած պահի:

⁶⁸ Աստծո ծրագրի մեջ միշտ տապան է եղել: Նոյի օրերում տապան կար յուրայինների փրկության համար: Օրենքի ժամանակ էլ տապան կար՝ վկայության տապանակը: Նրանք հետևում էին տապանակին: Հիմա երրորդ շրջանն է, ինչպես Նոյի շրջանը, Դավիթի շրջանը: Հիմա տապան կա, և այդ տապանը հարանվանությունն է, ոչ էլ ձեր կատարած բարի գործերն են: Այն մեկ Հոգուց է (Հռոմ.8:1): Մենք բոլորս մկրտվել ենք մեկ Մարմնում, այս Թագավորությունում. դա մեր հոգևոր մկրտությունն է: Կարևոր չէ, թե ինչքան լավն էք կամ վատը, ինչպիսին էլ լինեք, այս Թագավորության մեջ մտնում եք Սուրբ Հոգու մկրտությամբ: Հասկանո՞ւմ եք: Հաղթության միակ միջոցը դա է: Հաղթողները հեղված Արյան ներքո են, որովհետև ինքներդ չեք կարող հաղթել, այդ Նա է ձեզ համար հաղթել, իսկ դուք հանգստանում եք...

⁶⁹ «Բրանհամ եղբայր, ինչպե՞ս իմանամ, որ ներսում եմ»: Նայեք ձեր ապրած կյանքին: Նայեք ձեր շուրջը: Տեսեք, թե արդյոք այդ կյանքը ձեր մեջ գործում է ինքնաբերաբար: Թե՞ ստիպված եք ճիգ անել, ջանք թափել: Այդ դեպքում ինքներդ եք գործում: Մի՛ փորձեք ինքներդ գործել:

⁷⁰ Երբ փոքրիկ մանկիկը փորձում է թևը մտցնել հագուստի թևքի մեջ, նա ձգվում է վերև, ներքև և չի կարողանում: Դուք կարող եք նրան ասել. «Հագիր վերարկուդ, քաղցրիկս»: Նա չի կարողանա: Նրա փոքրիկ թևը չի

Առաջինը՝ Աստված, հետո՝ ձեր ընտանիքը, այնուհետև՝ դուք ինքներդ: Դուք երրորդ տեղում եք և վերջ: Դուք ձեզ վերջին տեղն եք դնում, որովհետև այդպես վարվեց նաև Նա:

¹²⁰ Տեսեք, թե Նա ինչ կարող էր անել: Նա ասաց. *«Ես կարող էի կանչել իմ Հորը և Նա ինձ կուղարկեր տասներկու գունդ հրեշտակ, միմյուրեք մեկն էլ բավական կլիներ աշխարհը կործանելու համար»*: Նա նաև ասաց. *«Եթե Իմ Թագավորությունը այս աշխարհից լիներ, Իմ ծառաները կմարտնչեին ինձ համար, բայց Իմ Թագավորությունը վերկից է: Նա կարող էր այդ անել, բայց չարեց: Հասկանո՞ւմ եք: Թե՛ն Նա կարող էր այդ անել, բայց չլսեց սատանայի առաջարկությունները*:

¹²¹ Կան մարդիկ, որոնք ասում են. *«Ես գիտեմ մեկին, որը հիվանդ է: Կուգեմայի՝ նրան տանել այն մարդու մոտ, ով բժշկում է աստվածային զորությամբ և տեսնել, թե ինչպես է բժշկվելու»*: Ճանաչո՞ւմ եք այդ նույն դևին: Նա մղում է ձեզ լսել իրեն, ոչ թե Աստծուն: Բայց Աստծո ճշմարիտ ծառան կլսի, թե ինչ է ասում Հայրը:

¹²² Ստադսկելների փոքրիկ երեխայի դեպքի նման: Տիկին Ստադսկելն ինձ ասաց. *«Բրանհամ եղբայր, ես ձեզ զանգահարում եմ Գերմանիայից»*: Այստեղ է ամերիկյան բանակը և մեր ռեակտիվ ինքնաթիռներով ես կարող էի գնալ այնտեղ և վերադառնալ մեկ օրում: Նրա ամուսինը հովիվ էր: Նրանց երեխան մահացել էր: Մայրը լաց էր լինում և ինձ ասում. *«Լսեք ինձ»*: Նա ասաց. *«Ես ներկա էի, երբ այդ կինը եկավ երեխան գրկին: Այդ երեխան մահացել էր առավոտյան: Ես տեսա, որ Բրանհամ եղբայրը գնաց այնտեղ, ձեռք դրեց նրա վրա, և երեխան կենդանացավ»*: Նա ասաց. *«Այժմ Բրանհամ եղբայր, իմ երեխան է»*: Վաղուց նրանց ընտանիքում ոչ ոք չէր մահացել: Եվ մի առավոտյան, փոքրիկ երեխան հիվանդացավ և ցերեկը մահացավ: Եվ ահա բոլոր նրա շուրջը գտնվողները մարգարեանում էին և ասում. *«Երեխան հարություն կառնի»* և ուրիշ նման բաներ:

¹²³ Ես ասացի. *«Այդ ամենը շատ լավ է, քույր Ստադսկել: Բայց թույլ տվեք լսել, թե ինչ է ասում Հայրը»*: Ես գնացի անտառ՝ աղոթելու: Վերադարձա հաջորդ առավոտյան: Ես պատասխան չէի ստացել: Այդ ընթացքում մայրը երկու-երեք անգամ զանգել էր ինձ: Բժիշկն ասաց. *«Շատ լավ, եթե դուք այդպիսի հավատք ունեք, մենք երեխային կթողնենք հիվանդանոցում: Թող մնա այնտեղ, դուք էլ մնացեք նրա հետ»*: Ստադսկելն եղբայրը գնաց հանդիպելու մայրիին, որը նրան ասաց. *«Եղավ, մենք կգնանք բերելու Բրանհամ եղբորը»*:

¹²⁴ Այդ առավոտ ինքնաթիռը պատրաստ էր, որ ինձ տաներ Հայդելբերգ՝ Գերմանիա, որ աղոթեմ այդ երեխայի հարության համար: Ես ասացի. *«Անշուշտ, Աստված կարող է այդ անել, բայց նախ տեսնենք, թե որն է Նրա կամքը»*:

¹²⁵ Ես դուրս եկա և ողջ գիշեր աղոթեցի. պատասխան չկար: Վերադարձա հաջորդ առավոտյան, էլի պատասխան չկար: Ես մտա իմ սենյակ: Հանկարծ դռան մի մոտ մի Լույս տեսա, որն ինձ ասաց. *«Մի դիպչիր դրան, մի միջամտիր: Սա Աստծո ձեռքն է»*:

¹²⁶ Ես զանգեցի մորը և ասացի. *«Քույր Ստադսկել, թաղեք ձեր երեխային: Դա Աստծո ձեռքն է, Աստծո կամքն է: Եթե նա հիմա չմեռներ, հետո նրա հետ մի բան կպատահեր: Թողեք Աստծուն. Նա գիտի, թե ինչ է անում: Եթե*

կհասնեք գագաթին. դա հաստատ է: Հասկանում եք: Հմարավոր չէ, որ չհասնեք գագաթին:

¹¹⁴ Այդ քառասուն օրերի փորձության ժամանակ Նա հաղթեց Աստծո խոսքով: Կուզեի հիմա շեշտը մի բանի վրա դնել: Սատանան Նրան փորձեց երեք հիմնական ձևերով: Տեսեք, ամեն ինչ միշտ երեք ձևով է լինում: Երբեք մի մոռացեք այդ: Նա երեք հիմնական գրոհներ ուղարկեց՝ ամենամեծից մինչև ամենափոքրը: Նա ամեն ջանք արեց Հիսուսին հաղթելու համար, բայց Նա խոսքն էր: Ամեն: Ի՞նչ օգտագործեց հաղթելու համար: Աստծուն, այսինքն՝ խոսքը: Խոսքով Հիսուսը դիմադրեց սատանայի երեք հիմնական հարձակումներին: Նա խոսքով դիմադրեց սատանայի յուրաքանչյուրը գրոհին՝ ամենամեծից մինչև ամենափոքրը:

¹¹⁵ Առաջին իսկ հարձակման ժամանակ Նա օգտագործեց Իր փառավոր գործությունը: Որովհետև Նա գիտեր, որ Ինքը խոսքն է: Նա գիտեր Իր դիրքը: Հավատում եք դրան: «Ես մարդու Որդին եմ»: Նա գիտեր Իր դիրքը: Եվ սատանան եկավ ու փորձեց ստիպել Նրան, որ Իր սեփական գործությունը Իր համար օգտագործի, այսինքն՝ կերակրվելու համար: Նա ուզում էր Հիսուսին դրդել կերակրել Ինքն Իրեն: Նա քաղցած էր: Երբ մարդը քաղցած է, ամեն ինչ կանի: Նա կարող էր գողանալ, մուրալ, պարտք վերցնել, կարող էր ամեն բան անել: Հիսուսն իրոք քաղցած էր: Եվ սատանան օգտագործեց Իր առաջին մեծ հարձակումը, որպեսզի Հիսուսին ստիպեր վերցնելու այն Ձորությունը, որն Իրեն տրվել էր հաղթելու համար և օգտագործեր Իր կարիքի համար: Բայց Նա այդ գործությունը չօգտագործեց Իր համար, Նա այն օգտագործեց ուրիշների համար: Դա ճիշտ է: Նա այդ օգտագործեց ուրիշների համար, ոչ թե Իր: Այդ գործությունը Իր համար չէր սահմանված: Նա կարող էր այն օգտագործել Իր սեփական կարիքի համար, դա հաստատ է:

¹¹⁶ Տեսնում եք, թե ինչպես է սատանան գործում: Սատանան ուզում է, որ դուք իրեն ուշադրություն դարձնեք: Բայց Հիսուսը լսեց միայն Հոր ասածին: Դա ճիշտ է: Մինչդեռ սատանան Նրան ասաց. *«Քեզ համար իր հրեշտակների կիրամայի...»*:

¹¹⁷ Բայց Նա պատասխանեց. «Այո, նաև գրված է...»: Տեսեք, Նա գիտեր, թե ով էր Ինքը: Միտքն ավելի խորն է քան գրվածը: Սա է ներշնչանքը: Միջուկը ներսում է, ճշմարտությունը թաքնված է ներսում:

¹¹⁸ Թեև Նա կարող էր այդ անել, բայց չարեց: Նա բացարձակապես չլսեց սատանայի առաջարկությունները: Այժմ ձեզ մի կարևոր բան կասեմ: Սատանան երբեմն կարող է խաղ խաղալ ձեր գլխին: Մինչ դուք մտածում եք, թե Աստծո կամքն եք կատարում, ընկնում եք ծուղակի մեջ, երբ սատանան է ձեզ առաջարկություն անում: Նա շատ լավ կարող է այդ անել:

¹¹⁹ Օրինակ վերցնենք մեր քույրերին: Նրանք սիրում են, և սատանան կարող է նրանց մղել մազերը երկարացնելու նրա համար, որ դա իրենց սագում է, և դա հպարտացնում է նրանց, և իրենք ուրիշներից բարձր են համարում իրենց: Հասկանում եք, թե ինչ են ուզում ասել: Տեսեք, նա կարող է վերցնել մի բան, որն ինքնին լավ է, բայց դրանով վատ մտքեր տալ: Դա ճիշտ է: Դրան էլ դուք պետք է հաղթեք: Հիշեք, որ դուք Աստծո համար եք ապրում: Դուք մեկ նպատակ ունեք՝ Հիսուս Քրիստոսը: Դրանից բացի ոչ մի բան կարևոր չի: Երկրորդ տեղում ձեր ընտանիքն է, հետո դուք ինքներդ:

կարողանում մտնել: Պետք է հմուտ ձեռքի օգնությունը: Ո՛հ, որքա՛ն երջանիկ եմ, որ կարող եմ ձեռքս պարզել իմ Հորը և ասել. «Տեր Հիսուս, ինքս չեմ կարող, օգնիր ինձ, Դու հազցրու ինձ վերարկուն, ես հանձնում եմ Քեզ...»: Թողեք Նրան գործել:

⁷¹ Իսկ ի՞նչ կլինի, եթե փոքրիկ մանկիկը համառություն անի. «Ես կարող եմ, կարող եմ»: Այնուամենայնիվ չի կարողանա: Նա չի կարող: Դուք էլ չեք կարող, ես էլ չեմ կարող: Բայց եթե հանգիստ մնանք՝ թողնելով Նրան գործել, հանձնվելով Նրան... «Ահա ես, Տեր: Թող ես ոչինչ լինեմ: Ես ենթարկվում եմ: Ձեռքս դիր ճիշտ տեղում»: Սա է հաղթությունը, սա է հաղթելը:

⁷² Ահա թե ինչին պետք է հաղթեք. ինքներդ ձեզ, ձեր գաղափարներին, այն ամենին, ինչ ձեզանից է: Հանձնվեք Նրան: Նա գիտի ճանապարհը, մենք չգիտենք:

⁷³ Նոյի ժամանակ ութ հաղթող եղավ: Նրանք մտան, ներսում փակվեցին: Այժմ, սիրելի բարեկամներ, կարծեմ սա ձայնագրում են: Բայց այս պատգամը լինի ձայներիգի վրա, թե ոչ, ինչ էլ որ անեք, լսում եք ինձ հիմա, թե լսելու եք հետո, ժամանակը մոտ է. դուք լավ մտադրություններ ունեք, բայց փակված եղեք ներսում: Մի՛ վիճեք: Ո՛չ կամենալուց է, ո՛չ վազելուց, այլ Աստծուց: Թողեք, որ Աստված գործի: Պարզապես ենթարկվեք Աստծուն և քայլեք կատարյալ հավատքով՝ հավատալով, որ Աստված կարող է կատարել Իր խոստումը: Կախված չէ հարանվանությանը միանալուց կամ չմիանալուց, այս ու այն կողմ վազելուց, այս ու այն բանը փորձելուց... պարզապես ենթարկվեք Աստծուն և քայլեք Նրա հետ: Հանգիստ, խաղաղությամբ, առանց դադարելու շարունակեք քայլել Նրա հետ: Դա ճիշտ է:

⁷⁴ Այդ մասին էի ասում այն եղբորը, որը դեպրեսիա էր ունեցել. «Հանձնվեք Նրան: Այստեղ է Նա, ով գիտի այն ամենը, ինչ արել եք, գիտի, թե ինչու եք հայտնվել այդ վիճակում, գիտի ամեն ինչ ձեր մասին: Իսկ հիմա Նա ձեզ ասում է, թե ինչ պետք է անեք: Միակ բանը, որ պետք է անեք՝ մոռանալ անցյալը և ապագայում քայլել և ապրել Աստծո փառքի և ներկայության մեջ»:

⁷⁵ Ութ հաղթող: Իսկ Դանիելի ժամանակ եղան չորս հաղթողներ, որոնք դիմադրեցին կրակի փորձությանը և առյուծներին: Մենք էլ պետք է փորձվենք: Այնտեղից լավ դաս ունենք առնելու: Դա լավ դաս է այն եղբոր համար: Նա, ով գալիս է Աստծուն, պետք է փորձվի: Ինչպե՞ս: Խոսքով: Այդպես է Աստված փորձում: Հավատում եք դրան: Նա, ով գալիս է Աստծուն, պետք է փորձվի: Միայն փորձվելով է երևում Աստծո ճշմարիտ զավակը: Չեք կարող հաղթել, եթե չանցնեք փորձության միջով: Փորձության միջով անցնում եք նրա համար, որ տեսնեք, թե արդյոք կարող եք հաղթել թե ոչ: Հիսուսն ասաց. «Ով որ հաղթի...»: Փորձությունը ամենափառավոր բանն է, որ կարող է պատահել: Կարծում եմ, որ դա գրված է խոսքի մեջ: Պետրոսն ասում է, որ մեր փորձությունները ընտիր ոսկուց ավելի թանկագին են: Փորձվելու ժամանակն է: Երբ փորձվում ենք, դա ապացուցում է, որ Աստված մեզ հետ է, որովհետև Աստծո բոլոր ճշմարիտ զավակները փորձվում են:

⁷⁶ Դանիելը մարգարե էր: Կային նաև Սեդրակը, Միսակը և Հաբեթնակովը:

Դանիելը մարգարեն էր, իսկ ահա թե ինչպիսին էր այն ժամանակվա եկեղեցին, այսինքն՝ Հարսը: Եկեղեցին շատ մեծ էր. գուցե երկու միլիոն մարդ կար գերության մեջ: Բայց ահա թե ովքեր էին հաղթողները: Եվ այդ հաղթողները փորձվեցին: Եվ երբ նրանց ասացին. «Մերժեք Խոսքը, այլապես ձեզ կնետեն բոցավառ հնոցի մեջ, նրանք չհամաձայնեցին մերժել Խոսքը»:

⁷⁷ Երբ Դանիելը փորձվեց, նրանից պահանջեցին մերժել Խոսքը: Երբ նրանք երկրպագում էին տաճարի ուղղությամբ, համաձայն Սողոմոնի աղոթքի (խնդրելով, որ ազատվի ամեն մարդ, ով կշրջվեր դեպի տաճարը), Աստված երկնքից լսում էր. եթե նրանք շրջվում էին դեպի տաճարը և աղոթում: Նրանք ասել էին. «Մենք մարեր-պարսիկներ ենք և չենք կարող փոխել մեր օրենքները: Ով այս օրերի ընթացքում կաղոթի, կնետվի առյուծների խումբը»:

⁷⁸ Նրա համար ծուղակ էին պատրաստել: Կարծում են, որ մարգարեն այդ գիտեր: Նրանք ծուղակ լարեցին նրա դեմ: Բայց նա քայլում էր խոնարհությամբ: Երբ եկավ աղոթքի ժամը, որի ժամանակ ողջակեզը այրվում էր զոհասեղանի վրա Երուսաղեմում, Դանիելը չվախեցավ լրտեսներից: Նա մի կողմ տարավ վարագույրերը, լայն բացեց պատուհանները, ծնկի եկավ, ձեռքերը բարձրացրեց Աստծուն և աղոթեց: Ինչու՞: Ինչպես կյանքի այնպես էլ մահվան մեջ նա հաղթություն ուներ: Եվ այդ հաղթությունն այնպիսին էր, որ առյուծները չկարողացան նրան կուլ տալ: Նա հաղթել էր:

⁷⁹ Սեդրակը, Միսակը և Հաբեթնակովը այնքան հաղթական էին, որ կրակը չկարողացավ նրանց սպառել: Տեսնում եք, որ դժվար է այրել կամ ոչնչացնել հաղթությունը: Իսկ այդ հաղթությունը նրանք ունեին:

⁸⁰ Կարող էի հիշատակել ևս մեկին: Ղովտի օրերում (Հիսուսն է այդ հիշատակել) միայն երեք հոգի հաղթեցին՝ Ղովտը և իր երկու աղջիկները: Նրա կինը հաղթություն չունեցավ: Նա դուրս եկավ (դա խորհրդապատկեր է)... (կուզենայի ժամանակ ունենալ, երեսուն րոպե մարդեն սպառվում է): Նա ճիշտ վարվեց՝ դուրս եկավ: Պետք է այդ մասին մի պահ խոսեն:

⁸¹ Ձեզանից շատերը դուրս են եկել: Շատերը հրաժարվել են այդ բաներից և նոր դիրք են ընդունել, այն բանից հետո երբ փնտրել են Սուրբ Գրքում և տեսել, որ դա ճիշտ է: Դուք տեսել եք Ամենակարող Աստծո հաստատումը, ոչ թե որևէ մարդու հաստատում, այլ այն, որ Աստվածաշնչի համաձայն է, դուք տեսել եք, թե ինչպես կատարվեց այն (Ղովտը տեսավ, որ դա ճշմարտություն էր): Այնժամ սկսում եք լքել Սողոմոն և հարանվանությունները, լքում եք այն բոլոր բաները, որոնք ձեզ կապում էին հավատամքների հետ, և սկսում եք հետևել Քրիստոսին Սուրբ Հոգու միջոցով, որը Ինքն Իրեն հաստատում է գրավոր Խոսքի մեջ: Այլ կերպ ասած՝ հավատամքի փոխարեն ընդունում եք Աստվածաշունչը: Դուք ճանապարհ եք ընկնում՝ Նրան հետևելու:

⁸² Այդպես վարվեց նաև Ղովտի կինը: Նա սկսեց հետևել Ղովտին՝ իր ամուսնուն և երկու զավակներին, նրանց ում սիրում էր, բայց ողջ սրտով այնտեղ չէր: Նա դեռևս սիրում էր աշխարհը: Հնարավոր է, որ լավ սկսեք, բայց դեռևս ձեր մեջ մնան աշխարհիկ բաներ: Տեսեք, Ղովտի կինը չկարողացավ հաղթել: Թեև նա արդեն երկար ճանապարհ էր անցել,

Աստվածաշունչը: Հաղթանակը... Պետք է շտապեն, արդեն 45 րոպե է, որ խոսում են: Իրոք անցնում են բոլոր սահմանները:

¹⁰⁷ Հաղթել... Աստված, որ մեր մեջ է, ավելի մեծ է, քան նա, որ աշխարհում է: Այս աշխարհի աստվածը մեր մեջ բնակվող երկնքի Աստծուց մեծ չէ:

¹⁰⁸ Խավարը չի կարող մնալ Լուսիի ներկայության մեջ: Ինչքան էլ խավարը խորը լինի, լույսը կցրի այն: Խավարը չի կարող դիմադրել Լուսին: Փառք Աստծուն: Ինչքան ուզում եք, խավար վերցրեց և դրեք լուսի դեմ, տեսեք, թե ինչ կլինի: Ձեր մեջ բնակվողը Լույս է: Իսկ աշխարհում եղողը խավար է: Ապացուցվել է, որ Լույսը ցրում է խավարը: Այն մարդը, որ Քրիստոսի մեջ է և հաղթել է այս աշխարհի բաներին (ամեն), այլևս կապանքներ չունի, այլ ազատ է: *«Իսկ եթե լուսի մեջ ենք քայլում, ինչպես որ նա է լուսի մեջ, միմյանց հետ հաղորդություն ենք ունենում, և Նրա Որդու՝ Հիսուս Քրիստոսի Արյունը մեզ մաքրում է բոլոր մեղքերից»:* Ահա:

¹⁰⁹ Նա, ով ձեր մեջ է, ավելի մեծ է, քան նա, որ աշխարհում է: Եթե հետ եք նայում, ուրեմն դատապարտված եք, դեռ աշխարհի մեջ եք: Բայց եթե ապրում եք այդ բաներից զատված, ձեր մեջ բնակվողը ձեզ խավարից դուրս է հանել: Շուշանի մնան դուք բարձրացել եք տիղմի խավարից: Դուք բարձրացել եք տղմոտ ջրերից: Դուք լուսի մեջ եք, արտացոլում եք այն բարությունը, որը ձեր մեջ էր նույնիսկ տիղմից դուրս գալուց առաջ: Ամեն:

¹¹⁰ Իմ մեջ բնակվող քրիստոնյան աղաղակում է ուրախությունից: Այն, ինչ Աստված դրել էր այնտեղ սկզբից ի վեր, ճանապարհ է բացում խավարի միջով և հաղթել է: Նա հաղթել է սերմի թաղանթին, նա հաղթել է տիղմին, հաղթել է ջրերին: Նա հաղթել է բոլոր բաներին և դարձել է հաղթող՝ արտացոլելով Աստծո բարությունն ու փառքը:

¹¹¹ Այդպես է արել ամեն հավատացյալ: Այդպես է արել Նոյը: Այդպես է արել Ղովտը (ինչպիսի՞ իրավիճակում էր նա այնտեղ): Այդպես են արել Մովսեսը, Հեսուն, Դանիելը, Սեդրակը, Միսակը, Հովհաննես Մկրտիչը, Ջաքարիան, Եղիսաբեթը, Սիմեոնը, Ամնան, բոլոր մյուսները: Նրանք հաղթել են իրենց մեջ և իրենց շուրջը գտնվող տիղմին, բոլոր այդ բաներից վեր են բարձրացել, և արտացոլել են Աստծո փառքը: Այդպես է ամուսն ամեն ճշմարիտ քրիստոնյա:

¹¹² Հիշեք, որ Հիսուսն է մեզ ցույց տվել, թե ինչպես պետք է անենք այդ: Նա փորձվեց քառասուն օր շարունակ այնպես, ինչպես ոչ մի մարդ չէր փորձվել. այդպիսին է եղել Հիսուս Քրիստոսի փորձությունը: Այժմ, ուշադիր եղեք: Նա մեզ ցույց է տվել, թե ինչպես պետք է այդ անենք (մի քանի թույլից կվերջացնեմ):

¹¹³ Նա մեզ ցույց տվեց, թե ինչպես է պետք այդ անել: Ի՞նչ միջոց Նա օգտագործեց. Խոսքը: Նա այդպես վարվեց, որովհետև Նա Խոսքն էր: Հիսուսն ասում է. *«Եթե Իմ մեջ մնաք, Իմ Խոսքերն էլ ձեր մեջ մնան...»:* Ահա մենք վերադառնում ենք Խոսքին, խոստումի Խոսքին: Ո՞րն է Խոստումի Խոսքը քրիստոնյաների համար: *«Նա, որ ձեր մեջ է, ավելի մեծ է, քան նա, որ աշխարհի մեջ է»:* Ուրեմն, ինչպե՞ս պետք է հաղթեմ ես: Ոչ թե ես եմ հաղթում, այլ Խոսքը, որը բնակվում է իմ մեջ: Խոսքն Աստված է: Ուրեմն ես կարող եմ հաղթել աշխարհի բաներին, որովհետև հաղթությունը գալիս է Խոսքից, որը իմ մեջ է: *«Եթե Իմ մեջ մնաք, Իմ Խոսքերն էլ ձեր մեջ մնան, ինչ էլ, որ կամենաք, կխնդրեք, ու կլինի ձեզ»:* Շարունակեք առաջ գնալ և

դրամ են զնգացնում զրպանում և կարծում, թե իրենք ինչ-որ բան են, բայց իրականում ոչինչ են: Ես առիթ եմ ունեցել իսկական մեծ մարդկանց հանդիպելու: Նրանք հնամաշ հագուստով էին: Նրանք ձեզ մտածել են տալիս, թե դուք մեծ մարդ եք: Տեսնում եք, մեծությունը արտահայտվում է խոնարհության մեջ: Ով եկեղեցի, մի՛ մոռացիր. մեծությունը արտահայտվում է խոնարհության մեջ: Ես չեմ ասում, որ պետք է փնթի լինեք: Ոչ, պետք է հոգով խոնարհ լինեք: Ես չեմ ասում, որ չպետք է լվացվեք ու ներկայանալի տեսք ունենաք: Ես խոսում եմ խոնարհության, իսկական խոնարհության մասին, ոչ թե շինծու, այլ ճշմարիտ խոնարհության մասին:

¹⁰³ Հիսուսը մեզ ասաց, թե ինչպես պետք է այդ անենք: Նա հաղթել է: «Հաղթել» նշանակում է «փորձությանը դիմանալ»: Այդպես եմ արել սուրբերը, այդպես է արել Հիսուսը: Իր թշնամիների մեջ Նա հաղթականորեն անցավ փորձության միջով: Եղավ հիվանդության փորձությունը, և Նա՝ Մեսիան, բժշկեց հիվանդներին: Մահվան ներկայության մեջ Նա կյանք բերեց: Գողգոթայում՝ Իր իսկ մահվան վայրում Նա հաղթեց մահին Իր հնազանդությամբ: Ինչպե՞ս: Խոսքով: Նա ասաց. *«Քանդեցեք այս տաճարը, և ես երեք օրում կկանգնեցնեմ այն»*: Նա հաղթեց մահին: Գերեզմանում Նա հաղթեց գերեզմանին: Այո, գերեզմանում Նա հաղթեց գերեզմանին: Ինչպե՞ս Նա արեց այդ ամենը. Խոսքով և խոնարհությամբ: Նա է ճշմարիտ Մարդը: Նա պետք է լինի մեր Օրինակը: Հասկանում եք: Նա հաղթեց ամեն բանի:

¹⁰⁴ Նա չխուսափեց փորձությունից: Գիտեի՞ք այդ: Աստվածաշունչն ասում է, որ Նա ամեն բանում փորձվեց մեզ պես, բայց չնայած ամեն ինչին, մնաց առանց մեղքի: Նա փորձվեց խմիչքի, կանանց կողմից, փորձվեց այն ամենով, որով մենք կարող ենք փորձվել: Նա մարդ էր: Եվ այնուամենայնիվ Նա մնաց անարատ:

¹⁰⁵ Հաղթել նշանակում է ճանաչել սատանային իր հարձակումներում: Շատ մարդիկ կարծում են, որ սատանան գոյություն չունի, որ դա ընդամենը երևակայություն է: Մի հավատացեք դրան, սատանան իրոք գոյություն ունի: Նա նույնքան իրական է, որքան դուք կամ ես: Նա գոյություն ունի, և դուք պետք է ընդունեք, որ նա գոյություն ունի: Դուք պետք է իմանաք, որ սատանան կա: Եվ երբ դուք ընդունում եք, որ սատանան կա և ձեզ հակառակ է, ուրեմն հաղթելու համար պետք է ընդունեք, որ ձեր մեջ բնակվող Աստված նրանից ավելի մեծ և զորավոր է, որ ձեր մեջ գտնվողը նրան արդեն հաղթել է, և Նրա շնորհքով դուք սատանայից ավելի ուժեղ եք: Ամեն: Սա է ճշմարիտ հաղթանակը:

¹⁰⁶ Երբ դուք ընդունում եք... Դուք մայում եք հետ և ասում եք. «Ես անում եմ այս, անում եմ այն...»: Ուրեմն դուք պարտված եք: Բայց դատապարտություն չկա Հիսուս Քրիստոսով եղողների համար, որոնք ոչ թե մարմնավորապես են քայլում, այլ Հոգով: Այնժամ հասկանում եք, որ դուք հաղթել եք ու ճանաչում եք սատանային: Մի ասեք. «Ես հիվանդություն ունեմ, բայց չեմ հավատում, որ դա հիվանդություն է»: Անշուշտ, դա հիվանդություն է: Դուք քաղցկեղ ունեք, եթե նույնիսկ չեք հավատում, որ դա քաղցկեղ է, միևնույն է, քաղցկեղ է: Բայց հիշեք, որ Նա, ով ձեր մեջ է, ավելի մեծ է, քան նա, որ աշխարհում է: Դուք պետք է հասկանաք, որ ձեր մեջ բնակվող Սուրբ Հոգին արդեն հաղթել է այդ բաներին: Նա ձեր մեջ է, և Նրանով կարող եք հաղթել: Դա խելամիտ է: Այդպես է ասում

մերժվեց: Նա միայն ուզում էր վերջին հայացք գցել: Սիա թե որտեղ նա սխալվեց: Երբեք հետ մի նայեք: Նման ցանկություն երբեք չունենաք: Շարունակեք քայլել: Ձեր մտքերն ուղղեք դեպի Գողգոթա և շարունակեք քայլել Քրիստոսի հետ:

⁸³ Տեսեք, սկզբում նա քայլեց որպես հաղթող, բայց հաղթություն չունեցավ: Այո, նա թողեց հարանվանությունները: Նա իրոք Սողոմոնի դուրս եկավ Դովտի հետ, բայց կուզենար հետ գնար ու մագերը կտրեր: Նա պարզապես չէր կարող դիմանալ փորձությանը: Նրան պետք էր հետ նայել՝ տեսնելու համար, թե ինչ են անում մյուսները: «Գիտեք, ես այնտեղ մի քանի լավ բարեկամներ ունեմ: Ի վերջո, սա ընդամենը մի փոքրիկ շարժում է, չեմ կարծում, որ դա այդքան վատ է: Դա ընդամենը մարդու խոսք է: Թեև նա իմ ամուսինն է (հոգևոր իմաստով ձեր ամուսինը ձեզ համար հովիվ է), բայց չեմ կարծում, որ դա այդքան վատ է: Գուցե նրա ստացած հայտնությունը ճիշտ չի»: Ուրեմն, եթե դուք լիովին բավարարված չեք, եթե կատարելապես վստահ չեք, որ դա Աստծո խոսքն է, ուրեմն հեռու չեք կարող գնալ: Դուք պետք է լիոնին ընծայեք ձեր անձերը: Դուք պետք է վստահ լինեք, ոչ թե միայն ասեք. «Ես տեսնում եմ, որ ուրիշները այդպես են անում: Ես նշան եմ տեսնում»:

⁸⁴ Գիտեք, թե ինչպես Իսրայելը գնաց... Նույն բանը կարող էի ասել դրա վերաբերյալ: Մեկնելիս նրանք երկու միլիոն հոգի էին, վերջում մնացին միայն երկու հոգի: Դա ճիշտ է: Նրանք տեսան Աստծո գործերը, տեսան Աստծո հայտնությունը: Նրանք տեսան Եգիպտոսում և ուրիշ շատ վայրերում կատարված մեծ և զորավոր հրաշքները: Նրանք դուրս եկան, բայց նրանց սրտում դա չկար: Նրանք հաղթություն չստացան: Նրանք միայն դուրս եկան: Եվ Հիսուսն ասաց. «Նրանք բոլորը կորսվեցին անապատում, մեռան հավիտյան»: Նրանք բոլորն էլ մահացան. մահ նշանակում է հավիտենական բաժանում: Նրանցից յուրաքանչյուրը փտավ անապատում:

⁸⁵ Բայց կային երկու մարդիկ՝ Հեսուն և Քաղեբը: Բայց երբ նրանց համար եկավ փորձության ժամը (խոչընդոտներն այնքան մեծ էին, որ այդ մարդիկ իրենք իրենց մորեխների հետ համեմատեցին), և միայն Հեսուն ու Քաղեբը աղաղակեցին. «Մենք ավելի քան կարող ենք այդ անել»: Ինչու՞: Որովհետև Աստված էր նրանց ասել: Նրանք հաղթողներ էին և հաղթություն ստացան: Նրանք էին, որ ժողովրդի այդ մեծ կազմակերպության մեջ ունեցան առանձնաշնորհումը ընտրյալ հարսին տանելու խոստացյալ երկիր: Հեսուն և Քաղեբը՝ որպես երկու հրամանատարներ, գնացին ժողովրդի առջևից, նրանց տարան դեպի գետը, անցան այդ գետը և մտան խոստացյալ երկիրը: Ինչու՞. որովհետև հավատացին խոսքին:

⁸⁶ Կարևոր չէ, որ Կորիսի ու Դաթանի նման մարդիկ ապստամբեցին՝ ասելով. «Այս մարդը փորձում է իրեն մեզանից բարձր դասել: Նա կարծում է, թե մեզանից սուրբ է»: Մինչդեռ Աստված էր հաստատել Մովսեսին: Բայց նրանք ասացին. «Մենք խուճբ կստեղծենք ժողովրդի մեջ: Կանենք այս և այն: Կստեղծենք մեր սեփական կազմակերպությունը»: Բայց նրանք կորսվեցին: Իսկ այդ մարդիկ ունեին Աստծո խոսքը և ամուր կառչել էին Աստծո խոսքից: Եվ այդ ժողովուրդը կարողացավ անցնել գետը: Կարևորը ոչ թե սկսելն է, այլ վերջացնելը: Շատերն են սկսում մրցավազքը, բայց միայն մեկն է հասնում վերջնագծին: Շատ եկեղեցիներ, խմբեր սկսեցին քայլել, բայց միայն մեկը կգնա մինչև վերջ: Դա հաղթողների խումբն է:

⁸⁷ Դովտի օրերը: Այո, նրա կինը ուզում էր ետ նայել: «Ոհ, Այսինչին թողել եմ այնտեղ: Մենք հրաշալի պահեր ենք միասին անցկացրել: Ես երբեք նրան չեմ մոռանա»: Նա մնաց դրսում, ինչպես Նոյի ժամանակ էր: Նա մնաց դրսում առանց ողորմության և կորսվեց: Եվ այդ աղի արձանը գոյություն ունի մինչև այսօր: Ասում են (ես ինքս այդ չգիտեմ), որ եթե մի կտոր են պոկում, նորից աճում է: Եթե տեսել եք «Սողոմ և Գոմոր» կինոնկարը, տեսած կլինեք այդ աղի սյունը, որ գտնվում է այնտեղ:

⁸⁸ Մեծ տարբերություն կա աղի սյունի և Կրակի սյունի միջև: Դուք պետք է ընտրեք:

⁸⁹ Այժմ անդրադառնանք Հովհաննես Մկրտչի ժամանակներին: Հովհաննես Մկրտչի ժամանակ եղան 6 հաղթողներ՝ Հովսեփը և Մարիամը, Ջաքարիան և Եղիսաբեթը, Սիմեոնը և Աննան: Մի տղամարդ և մի կին, մի տղամարդ և մի կին, մի տղամարդ և մի կին: Տեսնում եք, դա խորհրդապատկեր է: Քրիստոսը և Եկեղեցին, Քրիստոսը և Եկեղեցին, Քրիստոսը և Եկեղեցին: Տեսնում եք:

⁹⁰ Դա սկսվեց հասարակ մարդով: Նոյը, Մովսեսը, Հովսեփը: Հովսեփը հասարակ մարդ էր: Ի՞նչ էր նա. հյուսն: Հետո եղավ քահանան: Ի՞նչ էր նա: Քահանա Տիրոջ տան մեջ: Դա Ջաքարիան էր: Հետո Սիմեոն էր՝ մարգարեն և մի մարգարեուհի: Տեսնում եք: Արդարացում, սրբացում, Սուրբ Հոգով մկրտություն: Ամեն: Հասկանում եք: Եղան վեց հաղթողներ: Բոլոր մյուսները զոհեր էին մատուցում և այլն, բայց միայն վեցն էին ընտրյալները: Նրանք հաղթեցին:

⁹¹ Ուշադրություն դարձրեք, որ Եկեղեցու յուրաքանչյուր շրջանում նույն հաղթանակն էր. ամեն ժամանակաշրջանում մի քանի հոգի հաղթեցին այդ ժամանակաշրջանի փորձությանը: Ես դրա վերաբերյալ սուրբգրային հատվածներ ունեմ: Չեմ կարծում, որ ժամանակ ունենք նայելու դրանք: Բայց մենք գիտենք բոլոր այդ ժամանակաշրջանները: Նույնը վերաբերում է այսօրվան:

⁹² Ինչպես սկզբում ասացի, մենք պարտված ենք ծնվել: Եվ ձեր ծնունդը ոչ մի դեպքում ձեզ չի կարող Կյանք տալ, որովհետև պարտված եք ծնվել: Դուք պարտված աշխարհում եք, պարտված ժողովրդի մեջ, սուզված պարտվածների հավատամքների, հարանվանությունների մեջ: Պետք է գտնել հաղթության ճանապարհը:

⁹³ Շուշանի նման է: Շուշանը ամենագեղեցիկ ծաղիկներից մեկն է: Ես շատ եմ սիրում փողաշուշանները և նուրբափայլ: Ավելի գեղեցիկ բան չկա քան նուրբափայլը, որը կոչվում է նաև ջրաշուշան: Ինչպիսի՞ գեղեցկություն: Եվ ինչպե՞ս է նա աճում: Դա մի փոքրիկ սերմ է, որ աճում է կեղտոտ, սղոմոտ լճակում: Եվ այդ փոքրիկ սերմը, չնայած իրենից դուրս եկող այդ գեղեցկությանը, աճում է տիղմի մեջ: Բայց այդ ծաղիկը ամեն օր պետք է պաքարի, իմանալով, որ... Այնտեղ մութ է, կեղտոտ, տղմոտ: Նա այնտեղ է ապրում, բայց իրեն ճանապարհ է բացում ցեխի, տիղմի, լճացած ջրի միջով, մինչև որ գլխիկը դուրս բերի լույսի մեջ և ցույց տա, թե ինչ էր իր մեջ թաքնված մինչև այդ պահը:

⁹⁴ Կարծում եմ, որ հաղթողը նա է, ով մի ժամանակ մեղքի մեջ էր, ամուսն էր չար բաներ (ցանկացած չար բան): Ինչու՞ նայել լճակի խորքը:

⁹⁵ Աստված Իր նախասահմանությամբ այդ սերմը կյանքի է բերել, և գալով կյանքի՝ այն կարող է արտահայտվել: Եվ ավելին, նա հաղթել է: Դուք գիտեք, որ նա չի կարող արտահայտվել այնտեղ՝ խորքում: Այդ անելու համար նա պետք է բարձրանա: Նույնը վերաբերում էր ձեզ, երբ ապրում էիք ձեր մեղքի մեջ՝ շնության կամ ցանկացած այլ մեղքի: Դուք ոչինչ չէիք կարող արտահայտել, բայց խորքում թաքնված սերմ կար: Եվ այն կարողացավ դուրս գալ դեպի կյանք, ու դուք հիմա Հիսուս Քրիստոսի ներկայության մեջ եք, լույսի մեջ: Դա ցույց տվեց, թե իրականում ինչ էիք դուք հենց սկզբից: Հասկանում եք, թե ինչ եմ ուզում ասել: Դուք տեսել եք Լույսը, հավատացել եք Աստծուն: Դուք բացել եք ձեր սիրտը, և հիմա շուշան եք դուք:

⁹⁶ Հիշում եք շուշանի վերաբերյալ իմ քարոզը. «Հովիվ շուշանը»: Ինչպես նա ջանք արեց: Նա չի մանում, բայց Սողոմոնն էլ իր ողջ փառքի մեջ նրանցից մեկի նման չհագնվեց: Նայեք այս շուշանին: Նա ոչինչ չի վերցնում իր համար, նա ինքն իր համար չի մտահոգվում: Ի՞նչ է ամուսն: Նա պարզապես ցույց է տալիս իր գեղեցկությունը, իր կյանքը, որպեսզի ուրիշներն էլ տեսնեն: Նրա կյանքն արտահայտվում է, որ տեսնեն իր փառքը, տեսնեն, թե ինչ կա նրանում, որ թաքնված էր տիղմի մեջ: Այժմ նա բարձրացել է: Նա հաղթող է: Նա հաղթել է տիղմին: Նա հաղթել է աշխարհի բաներին և ազատորեն տալիս է ինքն իրեն: Բոլորը կարող են տեսնել նրան, նրա կյանքը, և ոչինչ չեն կարող ասել նրա դեմ: Նա իսկապես հաղթող է: Կարող եք միայն ասել. «Նա տիղմի միջից է դուրս եկել»: Բայց հիմա նա այլևս տիղմի մեջ չի: Նա վերևում է: Ամեն: Այլևս անցյալից հետք էլ չեք կարող տեսնել նրա վրա: Ու՞ր է նա հիմա: Նա վեր է բարձրացել բոլոր այդ բաներից:

⁹⁷ Գալիս է մեղում և ասում. «Ի՞նչ հրաշալի բույր: Ես պետք է վերցնեմ իմ բաժինը»:

⁹⁸ Նա բացում է իր սիրտը և ասում. «Եկեք, ամեն բան կարգին է»: Բոլորը գալիս են վերցնելու այն, ինչ նա կարող է տալ: Նա իսկական հովիվ է: Նա արտահայտում է Աստծո փառքը, մինչդեռ տեսեք, թե որտեղից է եկել: Անհրաժեշտ էր, որ նա հաղթեր այդ անելու համար:

⁹⁹ Մի օր նա գեղեցիկ և երիտասարդ էր: Նա շատ փորձություններ ունեցավ. բայց հաղթեց: Հասկանում եք: Նա հաղթեց և հիմա արտահայտում է Քրիստոսի իսկական գեղեցկությունը իր կյանքում:

¹⁰⁰ Արտահայտվել տիղմից դուրս գալով: Հիսուսը մեզ օրինակ է տվել, թե ինչպես պետք է այդ անենք: Եվ մենք պետք է իմանանք, թե ինչպես է պետք հաղթել: Հիսուսը մեզ ասել է ինչ անել: Դա կատարվում է խոնարհությամբ: Նա Իր մեջքին սրբիչ կապեց, աշակերտների ոտքերը լվաց և սրբիչով սրբեց: Երկնքի Աստված Ինքը խոնարհվեց:

¹⁰¹ Մենք չենք սիրում խոնարհվել: Դրա համար է, որ կանայք չեն ուզում իրենց մազերը երկարացնել, դրա համար չեն ուզում պարկեշտությամբ հագնվել, դրա համար է, որ տղամարդիկ... Միշտ նույն բանն է: Նրանք չեն սիրում խոնարհ լինել: Բայց Հիսուսը միշտ... Տեսեք, թե ով էր Նա... Մեծությունն Ինքը (ձեզ մի բան պետք է ասեմ), մեծությունն Ինքը խոնարհվեց: Շնորհքը խոնարհություն է. դա է մեծությունը:

¹⁰² Ես պատիվ եմ ունեցել ծանոթանալու շատ մեծ մարդկանց հետ: Նրանք այն մարդկանցից չեն, որոնք անընդհատ հագուստ են փոխում և մի քանի